

Queeste

Schoolkrant Steinerschool Antwerpen

OUDER

PARTICIPATIE

de sleutel tot een evenwichtig leven

www.yogaform.be

Yoga Form organiseert yoga- en meditatielessen voor

- jonge kinderen
- tieners
- volwassenen

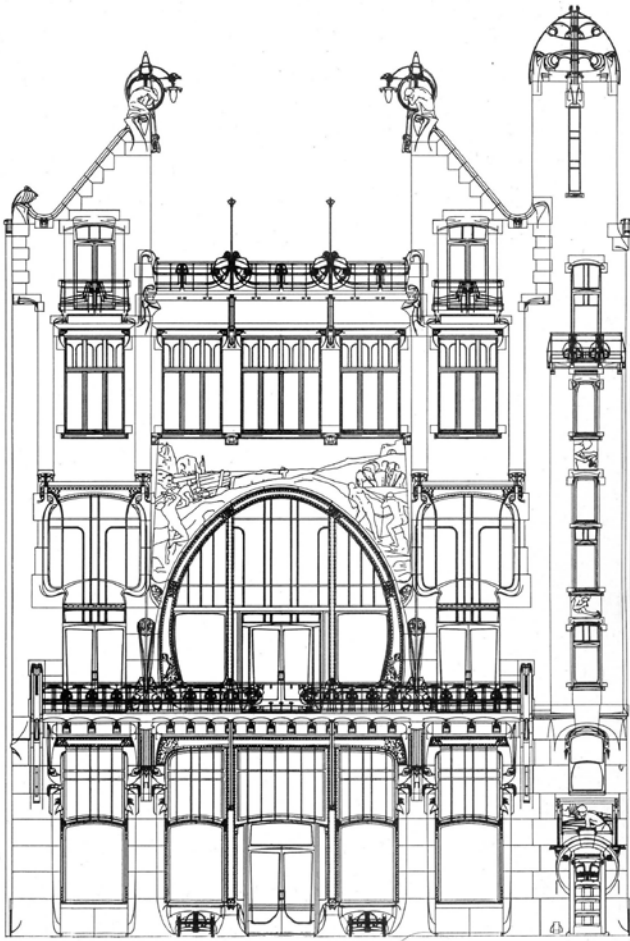
Yoga Form organiseert eveneens evenementen en trainingen met nationale en internationale leraars.

Kom en ervaar de kracht van yoga voor het omgaan met dagelijkse stress en vind een evenwichtig leven.

Pierebeekstraat 13A - Wilrijk (Antwerpen)

T: +32 494 66 45 26 - www.yogaform.be - info@yogaform.be

INHOUD

Leerlingenraad	5
VSK	6
Aardrijkskunde in de vierde klas	7
Rudolf Steiner 150	8
Singersongwriters	10
Boekbespreking zevende klas	12
Vierdeklassers op rondvaart	14
Rekenperiode eerste klas	16
In de tweede klas kan het allemaal	18
Toneel 12e klas	20
De vijfde klas naar het verkeerspark	21
Toneel derde klas	21
Opendeurdag	23
Kijken in de kaften	26
Poëzieavond 10e klas	28
Frans 12e klas	30
Thema Ouders: engagement	33

COLOFON

De Queeste is het berichtenblad van de Steinerschool Antwerpen, Volkstraat 40, 2000 Antwerpen.

De redactieraad van deze Queeste was samengesteld uit Sarah Cayrafourcq, Ilse Ceulemans, Chantal Ernens, Yolanda Habraken, Annemie Morbee, Lut Van Daele
Lay-out: Lindsay Geens en Petra Sorge

De keuze van de artikels gebeurt vanuit de relatieve autonomie van de redactieraad. Meninge(n) of standpunten die verkondigd worden in de bijdragen lopen niet noodzakelijk parallel met de visie van het schoolbestuur, het pedagogisch college of de redactie zelf, maar blijven voor rekening van de auteur.

Werkten extra mee aan dit nummer: Elisa, Tsjébbe, Timur, Wilbert Lambrechts, Liesje, juf Annemie, Inne, Ruth, Charline, juf Marlies, Marieke, Miet Adriaenssens, Patricia Roux

ABONNEES

Een abonnement op DQ kost 25 euro per jaar (vier edities, inclusief verzendingskosten). Overschrijven op rekeningnummer 001-0786770-79 van vzw Driesprong met vermelding: Abonnement DQ + naam

EI KWIJT?

Wie zijn ei kwijt wil, maar hiervoor geen plek vindt, kan wellicht in De Queeste terecht.

Gedachten, gedichten, ideeën, overwegingen ... van leerkrachten, ouders én kinderen.

Mailen naar Annemie Morbee: annemie@deformulering.be

TOYS4STARS

SpeelGoed
KRONENBURGSTRAAT 8-10
2000 ANTWERPEN
03/290 87 81

Een greep uit onze merken:
Haba, Djeco, Caran d'Ache, 4M, Vilac, Brio, Corolle, Plan Toys, Steiff, Sigikids,
Clavis, Castermans, Gallimard Jeunesse, Usborne, Lamazze, Rubbabu ...
en zoveel meer.

Julija's shop
100% handmade

wol, stof, knopen, lintjes ,parels, brei- en naaipatronen...

Nationalestraat 118
2000 Antwerpen
03/298.91.70

Openingsuren:
ma 13u - 18u
di tem za 10u - 18u

www.julijasshop.blogspot.com
Julija@telenet.be

**PRINT
SHOP**

**VLEMINCKSTRAAT 13
2000 ANTWERPEN**
(bij groenplaats
naast Dille & Kamille)

Tel.: 03/ 232.56.37 • www.printshop.be

**kopie en prints
kleur en zwart-wit
tot 300gr karton**

**inbinden
plastificeren
digitaal drukwerk
posters**

**bedrukken
van T-shirts
vanaf 1 ex.**

UW CREATIEF KLEURKOPIE CENTER

ORANTE

Beeldhouwersstraat 46, 2000 Antwerpen

Schilder, beeldhouw en
boetseer op je eigen niveau
en tempo, met individuele
begeleiding.

maandag / zaterdag van 10.00 – 12.00 uur
Gwenny Lotens, kunstzinnig therapeute,
afgestudeerd aan De Wervel te Zeist,
en de Hogeschool Leiden, NL.

**Individuele
kunstzinnige therapie**

03 237 19 90 – 0476 66 96 27
gwendolina.lotens@telenet.be
meer info : www.orante.be

De leerlingenraad

Ja, je kan zeggen dat we weer een stapje dichterbij gezet hebben naar het verwerkelijken van onze ideeën. We hebben drie ontwerpen gekozen voor onze steiner T-shirts. Nu zijn we bezig om een gepaste maker te vinden voor deze T-shirts, zodanig dat de kosten binnen de portemonnee blijven. Verder zijn we plannen aan het smeden voor een nieuw klasoverschrijdend toneelproject (spannend). Zo proberen we stap voor stap van onze leerlingenraad, een leerlingenraad te creëren om u tegen te zeggen.

*Elisa en de zeven dwergen
(leerlingenraad)*

Toen ik vorig jaar aan de vergaderingen begon mee te doen kende (bijna) niemand deze groep leerlingen. In de leerlingenraad werd gediscussieerd over onderwerpen die vaak werden afgewezen. Nu goed, sinds dit jaar krijgen we meer aandacht. We hebben in de 8ste klas een ideeënbus ingevoerd. Het woord zegt het zelf, het is een bus waar kinderen van de 8ste klas ideeën, vragen, opmerkingen, etc. in kunnen posten. Hier proberen we dan telkens iets mee te doen. We denken dat dit wel toepasbaar is in de andere klassen. Net voor de krokusvakantie ontstond het idee om een schooltoneel te organiseren. Zoiets als Anatevka van een paar jaar terug. Het lerarencollege ging hier meteen mee akkoord en we kregen al snel veel mensen achter ons. Het gaat om „De Blauwe Vogel“ van Maurice Maeterlinck. Het is een sprookje dat gaat over twee kinderen (een zus en haar broertje) die op zoek zijn naar een blauwe vogel om hun zieke buurmeisje te genezen. Ze beleven talloze avonturen en er zijn genoeg rollen om te spelen. We zoeken hiervoor ouders die eventueel praktisch kunnen helpen. Als u denkt dat u iets kan doen mag u mij mailen: v.d.tsjebbe@gmail.com

Tsjebbe Van Damme

De Kraamvogel
Centrum voor Kraamzorg
Consultatieruimte
Cursuscentrum • Info-winkel

Volkstraat 7 • 2000 Antwerpen
tel/fax 03 238 11 00
kraamvogel@skynet.be • www.kraamvogel.be

De leerlingenraad der leerlingenraden

Goeiemorgend beste Queeste lezers!
Of goedenavond, of goedemiddag of welk moment van de dag het ook moge zijn. Hier ben ik weer met mijn queestelijke artikeltje over VSK oftewel de Vlaamse Scholieren Koepel voor diegenen die pas van vandaag volgen!

Deze keer zal ik eens een blik werpen op onze eigenste steinerschool aan de Volkstraat! En ik zal die blik werpen vanuit het standpunt van VSK!

Laat ik jullie eerst even mededelen dat VSK participatie (om maar even met een moeilijk woord te spreken) onmogelijk hoger in haar vaandel zou kunnen dragen, wij vinden elke vorm van partici-

patie (oftewel het meedenken over het schoolgebeuren door de leerlingen) een erg goede zaak! En nu zal ik daar even verder over uitweiden.

Zoals jullie al dan niet weten, heeft onze school een leerlingenraad, die -en nu ga ik even in de huid van leerlingrader springen- elke dinsdagmiddag samenkomt en waar je zeker alles aan kan zeggen wat door je hoofd spookt! (en wat enig verband moet houden met het schoolgebeuren, zo zullen we bijvoorbeeld niet instaan voor de bestelling van uw nieuwste Apple gadget!)

Het feit dat onze school een leerlingenraad heeft, vindt VSK natuurlijk zeer goed! Het geeft mij bijvoorbeeld ook de

mogelijkheid om een volwaardig lid van VSK te zijn en zelfs meer nog: voorzitter te worden! En dat is allemaal mogelijk omdat ik in de leerlingenraad zit!

Verder vinden wij de aanwezigheid van een leerlingenraad in onze school uiterst belangrijk omwille van de mogelijkheid die dat biedt aan de school om de mening van leerlingen te weten te komen en ons ook vragen te kunnen stellen als het nodig mocht zijn (vanuit de directie of de leerkrachten).

Maar goed vrienden, natuurlijk moeten we er ook rekening mee houden, dat een leerlingenraad niet de enige vorm van participatie is. Neem nu bijvoorbeeld directe inspraak, dat houdt in dat een leerkracht rekening houdt met de wensen van de leerling in verband met de les, wat niet betekent dat de leerkracht elke enkele wens moet uitvoeren, omdat de leerkracht uiteraard zijn vrijheid van lesgeven behoudt, maar als, ik zeg maar iets, het lentezonnetje weer schijnt, en we moeten een of andere opdracht uitvoeren en de leerlingen vragen "mogen wij alstublieft buiten gaan zitten mevrouw?", dan is dat ook een vorm van participatie! En wat is nu slecht aan in een mooi lentezonnetje dat te doen wat je ook in de klas zou kunnen doen, waar het vaak muf of benauwd is en er weinig zon doorkomt?

Trouwens,
Sprekend over de lentezon! Ik zal jullie er nu maar van gaan laten genieten zeker? Want ik zie jullie al popelen om terug in de zon te kunnen gaan zitten! Dus tot de volgende keer goede Queeste lezers! En als er een gedachte bij jullie opkomt over wat ik de volgende keer zou moeten praten, weet het me zeker te vertellen! Ik ben altijd bereid de mening van VSK even toe te lichten!

Tímur Michelashvíl

BIOgroup BE

BVBA BIOgroup BE
Handel in BIO-logische groenten en fruit.

Levering aan winkels,markten,scholen,enz.

Eikenstraat 199
2840 Reet (Rumst) ((Antwerpen))

STEEDS WELKOM !!!

Info@BIOgroup.BE
WWW.BIOgroup.BE
Tel 003232945386
Fax 003232945387

BIOLOGISCHE SLAGER IN ONS MAGAZIJN.
ELKE ZATERDAG VAN 14.00 - 17.00 uur

Een wandeling door de aardrijkskundeperiode in de vierde klas

In de eerste drie klassen van de lagere school richten de kinderen zich tijdens de periode heemkunde op hun eigen directe omgeving, maar vanaf de vierde klas gaan ze steeds verder van huis en haard. De vertrouwde omgeving wordt uitgebreid en langzamerhand wordt de wereld groter gemaakt.

Op 25 februari vertrok ik 's ochtends met juf Titia en de kinderen van de vierde klas op expeditie door Antwerpen. Want dat ging het worden, een ontdekkingsstocht door onze eigen stad.

Ter voorbereiding was er in de klas al veel verteld, opgezocht, ontdekt, getekend, gerekend en gelezen. De heemkunde krijgt in de vierde klas immers een meer zakelijk karakter: het heem wordt behandeld vanuit historische en geografische gezichtspunten, en tevens wordt ook het kaartbegrip aangeleerd. Pas daarna wordt de omgevingskennis uitgebreid. Vanaf je eigen huis en je eigen woonplaats, naar het hele land en vervolgens naar de rest van de wereld.

Maar in de vierde klas staat 'onze stad' centraal. De kinderen kregen allemaal een 'monument' aangewezen, en mochten daarover een schriftelijk werkje maken en een kleine spreekbeurt houden. Vooral de zoektocht die ze moesten ondernemen om meer te weten te komen over dit stukje versteende geschiedenis, maakte het interessant. Wat is het verhaal achter dit standbeeld, dit gebouw? Jezelf daarin verdiepen betekent nieuwe ontdekkingen doen. Je wereld verruimen. Je woonplaats op een andere manier leren kennen. Wakker worden voor de dingen die je onderweg tegenkomt. De kinderen hebben ook de route van hun woonhuis naar school (zo exact mogelijk) in kaart gebracht. En wat bleek... we komen allemaal uit verschillende richtingen en we ontmoeten elkaar op school. Sommige kinderen komen uit het oosten, anderen uit het westen, of ze komen uit

het noorden of het zuiden. Een aantal kinderen raakt ook wel eens het 'noorden kwijt' als ze moeten bepalen waar ze zich bevinden ten opzichte van een andere plaats. Maar gelukkig fungeert juf Titia als een kompas en vinden de kinderen de weg steeds weer terug. Of ze kijken eens naar de zon. Want dat hebben de vierdeklassers ook geleerd: dat dit hemellichaam kan helpen om ons in de ruimte en tijd te oriënteren. En dat het bovendien een onmisbaar element is binnen ons aardse bestaan. Dat lijkt vanzelfsprekend, maar het zet aan tot denken ... Deze periode biedt ook aanknopingspunten om stil te staan bij het gegeven dat ieder mens een eigen levensloop heeft, maar ook ervaringen deelt met zijn of haar tijdgenoten. Je bent op een bepaalde plaats en tijd geboren, je groeit ergens met anderen samen op, je leert je moedertaal, je hebt een vaderland.

Een paar dagen laten ontving ik een klein boekje met daarin tekeningen en dankwoordjes van een aantal kinderen uit de klas. Ik had er al van genoten om die rakkers onder elkaar bezig te zien, maar het deed me deugd om dit geschenk te mogen ontvangen. Tijdens de wandeling voelde ik me soms wel een bezemwagen, omdat ik vanuit de achterlinies alle kinderen probeerde aan

te sporen om bij de kopgroep aan te sluiten. Maar bovenal was het een fijne ervaring om te zien dat de kinderen samen ook een geschiedenis schrijven als klas. Ik wil hen dan ook allemaal bedanken voor het feit dat ze mijn gewone vrijdag tot een 'bijzondere dag' hebben gemaakt. In het bijzonder Pelle, Hannah, Maye, Thiago, Aranka, Seth en Isaak, omdat ik van hen nog een prachtige tekening en een persoonlijk tekstje ontving. En voor juf Titia: een carrière als stadsgids zou je ook niet misstaan! Ik zou nog wel graag willen weten hoeveel Mariabeeldjes er uiteindelijk in de binnenstad te vinden zijn, want ik raakte al snel de tel kwijt...

Yolanda Habraken
Mama van Maïder 4e klas

Rudolf Steiner 150

Rudolf Steiner (1861-1923) blijft eigenlijk nog steeds in alle opzichten als figuur een provocatie voor ieder weldenkend mens. Er heerst nog steeds enig ongemak wanneer hij in nietsvermoedende kringen ter sprake gebracht wordt, zelfs in steinerscholen. De wereld is nog steeds niet klaar voor hem. Telkens wanneer zijn naam valt en men begint uit te leggen waar die naam voor staat, brengt men zichzelf en anderen in verlegenheid. Zijn biografie is ook zo ongewoon en buiten proportie, zo nergens in bestaande categorieën onder te brengen (filosoof?, wetenschapper?, pedagoog?, kunstenaar?, schrijver?, boer? danser? leraar? antroposoof????), dat men hem nog het liefst verder negeert. Ondanks zijn wereldwijde bekendheid, is dat nog steeds de meest verspreide houding. Sommigen bestrijden hem, maar tevergeefs; de meesten negeren hem, met meer succes, maar dit tenslotte toch ook tevergeefs. Telkens opnieuw steekt hij weer ergens de kop boven water. De nine-eleven-fukushima-wereld wordt alle dagen meer dooreen geschud waardoor onze gewone denkcategorieën telkens in vraag gesteld worden. De mensheid krijgt dagelijks nieuwe schokken die hoog scoren op de geestelijke schaal van Richter. Echt wakker zijn we nog niet. We komen ook steeds meer in de verleiding ons hoofd maar in het zand te steken.

We leven in een eeuw van traumata en bijna-dood-ervaringen. Er zijn wel wat tekenen dat een Steiner-revival bezig is: tentoonstellingen in grote musea in Duitsland (Wolfsburg, Stuttgart), drie grote biografieën verschijnen tegelijk bij grote uitgeverijen, enz. maar Steiner recht in het gezicht kijken en er bijgevolg helemaal van streek door geraken (enige mogelijkheid): zover zijn we nog zeker niet. Nog vijftig jaar wachten, las ik ergens.

(Een aantal jaren geleden was er een leerling op school die op een haar na door een vrachtwagen werd platgereden toen ze naar school fietste. Zij overleefde de schok. Maar ze bleef ook een tijdlang in de schok. Toen ze terug kwam, was zij niet normaal meer. Haar geest stond wijddopen, veel te wijddopen zodat ze een tijdje weer moest opgenomen worden. Maar gek was en is ze niet geworden. Wanneer een leraar een vraag stelde in de klas, begon ze een redevoering te houden als antwoord op die vraag. Ze wilde met iedere leraar tot de essentie komen. Dit was zowel voor haar klasgenoten als voor haar leraren een schrikervaring. Ze begon raad te geven of confronteerde de ander met onwezenlijkheden, schijn, rond-de-pot-draaijerij. Mij gaf ze plots midden in een gesprek de verbluffende raad naar het spreekkamertje te gaan om daar voor het zich aldaar bevindend portret van Steiner tien minuten in zijn ogen te gaan kijken. Hoe zou het zijn moest de wereld werkelijk eens tien minuten recht in de ogen van Steiner kijken?

Ik bedoel dan niet letterlijk in de ogen op dat portret, maar in zijn echte ogen: zijn geesteswereld, het hart van zijn kosmos. Ik denk dat het zeer heilzaam zou zijn, moesten we het werkelijk kunnen. We zijn echter veel te afgeleid, te zeer bekommerd om ons eigen kleine bestaan, ons eigen landje, onze eigen winkel, ons huisje en tuintje, onze supermarkt, onze gsm, onze computer, ons muzikje in onze oren enz. Er is iets wat ons onophoudelijk gaande houdt. Ja, en het heeft duizenden namen, maar wat is het?

De provocatie die van Steiner uitgaat, is zijn immense eenzaamheid. Veertig jaar ploeterde hij in de wereld, werkte zich te pletter, maar niemand zag hem staan. [Christine Gruwez benadrukte

echter in haar voordracht die ze voor de leerlingen van 10, 11 en 12 hield n.a.v. 150 jaar Steiner dat hij nooit bang was.] De volgende kleine 25 jaar werd hij dan wel door een steeds groeiende schare aanhangers gezien, waartussen hij zich misschien nog eenzamer voelde, en werd hij genegeerd door de rest.

Wat maakt hem bijzonder? Niets anders dan dat hij een denkweg gegaan is. Een denkweg naar zichzelf en de wereld en hoe kennis/inzicht die twee zou bij elkaar kunnen brengen en hoe vanuit die vereniging dan vrijheid zou mogelijk kunnen worden. Die zuivere denkweg waarvan de hooggebergte-lucht in zijn Filosofie der Vrijheid nog steeds kan in- en uitgeademd worden, leidde hem tot aan een grens. Wanneer het denken tot aan zijn uiterste grens voltrokken wordt, daar waar inzichten geheel uit zichzelf voortkomen en een voor het intuïtief denken toegankelijke, in principe oneindige geestelijke wereld zich onthult, daar stelt zich de vraag: ga ik die grens over of niet? Die daad heeft Steiner gesteld omdat hij van kleinsaf aan al een vermoeden of voorgevoel van die wereld gehad heeft. Zo ongeveer rond 1900 is dat gebeurd.

Het gevolg is een geestelijke uitbarsting geweest die in het moderne geestesleven zijn gelijke niet heeft gekend en die uitbarsting, die in duizenden voordrachten en honderden cycli over alle thema's van de cultuur vruchtbaar werd, heet: antroposofie. Overal overschrijdt hij grenzen in dat werk, hij heeft voorgoed het eenzijdige materialisme achter zich gelaten en overal leidt dat tot een verbluffend vergezicht. Het is het fundament voor een nieuwe wereld, niet alleen voor toen, maar voor toen en nu en nog voor nog zeer lange tijd. Aan die uitbarsting heeft

Steiner zich volledig overgegeven, voorbehoudsloos consequent, hij wist er mensen mee te bereiken, beslist, en ook belangrijke mensen, maar diepe ontgoochelingen bleven hem evenmin gespaard (het mislukken van de zogenaamde driegeledingsbeweging in 1919, de brand van het Goetheanum, het gebouw van waaruit de nieuwe cultuur zou vertrekken). Tenslotte is hij er eigenlijk aan ten ondergegaan. Hij was slechts tweeënzestig toen hij stierf. Het is verleidelijk om hier nu de grote lijnen van zijn ontdekkingen te tekenen. Maar dat zal voor een volgende keer

zijn. Dan zou ik het moeten hebben over de ontdekking van de driegelede structuur van de mens en de maatschappij. Over de werking van het in de kosmos en de evolutie en de geschiedenis én in de individuele mens zich ontwikkelende IK-wezen, dat hij de Christus noemt en waarvan hij de weg zeer intiem onderzocht heeft. Tenslotte zou ik de samenhang van dit IK-wezen met onze levens die zich voltrekken tussen geboorte en dood, maar eveneens tussen dood en nieuwe geboorte, moeten schilderen en hoe onze daden en gedachten gevolgen hebben voor wie we zijn in dit

en volgende levens: ik zou het moeten hebben over het perspectief van een verchristelijkte vorm van karma en reïncarnatie.

En dan stelt zich de vraag: wat heeft dat allemaal met onderwijs te maken?

Uiteraard zeer veel. Tot dan, lieve mensen.

*Wilbert Lambrechts,
leraar Nederlands, Duits,*

Rudolf Steiner 150

Ter gelegenheid van Steiners 150ste verjaardag heeft onze school meegewerkt aan de festiviteiten in het kasteel Schoten (met materiaal voor de tentoonstelling en met een voordracht van Wilbert Lambrechts). Maar niet alleen in Schoten werd een weekend met lezingen, voordrachten, tentoonstelling, demonstraties en workshops georganiseerd -een pluim voor de initiatiefnemers, want de belangstelling was buitengewoon-, ook op onze eigen school hebben we deze gelegenheid niet gewoon laten voorbij gaan. Op vrijdag 25, zondag 27 (de verjaardag) en maandag 28 februari was er een drieluik van gebeurtenissen t.g.v. deze bijzondere datum. Op vrijdag 25 februari is Christine Gruwez komen spreken voor de leerlingen van de 10de, 11de en 12de klas over de biografie van Rudolf Steiner. Zij verstond het deze moeilijke materie bevattelijk te maken voor jonge mensen: ze hebben meer dan een uur zeer aandachtig, van zin tot zin, zitten luisteren en hebben enkele prangende vragen gesteld achteraf. Zondag 28 februari organiseerden de leerlingen en de ouders van de 12de klas onder het motto "een goede boom herkent men aan zijn vruchten" een singersongwriterscafé in de feestzaal van onze school met moedige en verrassende artiesten uit de 11de en 12de klas (Michaël, Sander en Henri) , met bekende en nog minder bekende fantastische oud-leerlingen (Michaël, Annelies, Lara en Johannes) en met enkele extra's: de debuterende, in het Nederlands zingende Kobe en Jakob en de oude rotten in het vak Nathalie (Lais) en Björn (Eriks-

son), die met het perfect vertolkte heimwee naar het Verre Westen afsloten. De zaal van de school was omgebouwd tot een sfeervol café, zeker 150 mensen daagden op: van groot tot klein, van oud tot jong, van baby tot bomma, zodat er een weldadige familiesfeer was. Het feest ging zo voorbij en toch duurde het drie uur en een half. De organisatie verliep vrijwel vlekkeloos én stress-loos, het idee had vooraf goede wortels geschoten en werd met enthousiasme onthaald zodat er een maximum aan helpende en structurerende handen was. Achteraf loofde men het originele gebeuren, de mensvriendelijke sfeer, de mooie opbouw van het programma, de kwaliteit van het gebodene en ontstond ook de vraag naar de volgende keer. Ook bij mensen die voor het eerst de school betraden. Treffend: de opbrengst t.v.v. van de Italiëreis van de 12de klas, bedroeg meer dan twee duizend euro! Dit feest werd maandag verder gezet met een "verjaardagstaart", een verrassing voor alle leerlingen. Niemand minder dan Ruben Block, frontman van het op alle grote festivals aanwezige Triggerfinger kwam in zijn dooie eentje een staaltje van zijn kunnen brengen. Grote ogen bij vooral bij jonge leerlingen! Maar ook bij oudere leerlingen: de twaalfde klas kwam voor een keer op de eerste rij zitten. En achteraf de schuchtere vraag om een handtekening en extra nieuwigheden. Er bleken zoals voorzien echte fans in de zaal te zitten. Ruben is natuurlijk wel oud-leerling van onze school van lang geleden (net als o.a. Bent van Looy, Pieter, Tine en Bert Embrechts,

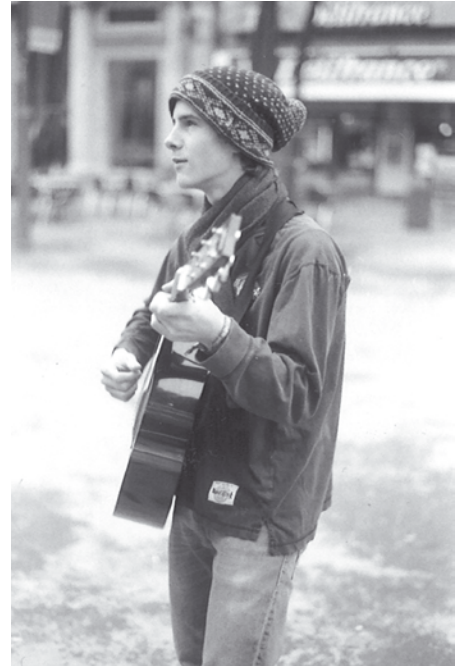

Foto's Nele van Thillo

Johannes Genard] én zoon van ex-lerares Charline Block, maar voor een hele reeks leerlingen toch in de eerste plaats een van de rocksterren van het moment. Dat zorgde voor elektriciteit. Het mooie was dat hij niet alleen een aantal songs ten gehore bracht met schorre en dan ineens uithalende hoge stem, daarbij zichzelf virtuoos begeleidend op gitaar, maar hij vertelde ook verhalen over hoe het zover met hem gekomen was en welke ervaringen hij allemaal verzameld heeft tot nu toe. Dus dat was ook levende pedagogie. Vooral het verhaal over een geïmproviseerde muzieksessie in een sloppenwijk van Zuid-Afrika waarbij het zwarte publiek en de artiesten samenspeelden, ging door merg en been. Ruben, we are glad to be proud of you!
Met dank aan Rudolf Steiner.

(w/)

Surf naar <http://www.steinerschoolantwerpen.be/node/665>
en bekijk het optreden van Ruben
(met dank aan Marie Bollansée)

Henri maakt een singersongwri-
terseindwerk en trad op in het singersongwri-
terscafé Steiner 150 op 27 februari 2011
(foto Wilbert Lambrecht)

Singersongwriters-namiddag

De ouders van onze klas hebben samen met onze titularissen ons Romefest min of meer een akoestische draai gegeven. Dit was ten gunste van onze veelbelovende Romereis en om Rudolf Steiner te vieren. Hoe konden we iemand beter herdenken dan met de vruchten van zijn boom?

Zo zagen we leerlingen van onze school, Michaël Denis, Sander Smeets en Henri Legrelle. Daarna kwamen de oud-leerlingen aan de beurt: Johannes Genard, Echo Beatty, Lara Liliane en Michaël Lamiroy. Deze artiesten gaven onze mooie zaal kleur en klank en vulden ze met enthousiaste luisteraars. Het was voor de mensen van de backstage zeer spannend omwille van de twijfelachtige komst van onze speciale gast, Roland. Jammer genoeg is hij niet gekomen, maar dit werd meer dan goed gemaakt door twee duo's.

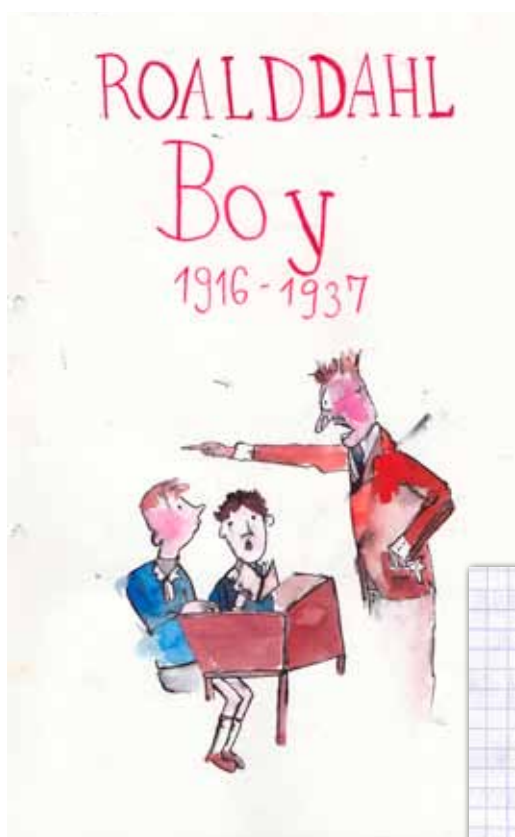
Het eerste duo was Jakob en Kobe, die als enige die avond in het Nederlands zongen en als afsluiter een lichte country-touch van Björn Eriksson en Nathalie.

Het was een zeer ontspannende namiddag en alles verliep mooi. Een echte aanrader voor de volgende jaren. We kwamen aan een fier bedrag van 2012 euro.

Hierbij zou ik graag alle lieve mensen willen bedanken die dit mee mogelijk hebben gemaakt.

Elísa Eberleín

titel: **BOY** aantal bladzijden: **191**
schrijver: **ROALDDAHL** uitgeverij: **DE FONTEIN**
illustrator: **QUENTIN BIAKE** ISBN: **9026119461**

Roald Dahl is mijn favoriete schrijver. Mijn vader las zijn boeken altijd aan mijn zus en ik voor. Ik was, en ben nu nog steeds, onder de indruk van zijn grappige, fantasierijke en soms wat lugubere verhalen.

Roald Dahl's eerste boek was de reisversie. Hij heeft ook veel andere boeken waaronder: Sjaakie en de chocoladefabriek, Matilda, De fantastische meneer Vos en de GVR. Zelf had hij 1 zoon en 4 dochters, waarvan de oudste, Olivia is gestorven. Roald Dahl is op 23 november 1990 gestorven aan leukemie. Hij is begraven bij het "Lynx House". Maar hij al zijn boeken schreef. Op zijn begraafplaats leggen kinderen nog steeds snoepjes en tekeningen.

Het boek waar ik mijn verslag over maak, BOY, is een autobiografie over de kindertijd van Roald Dahl zelf. Hij had zes broertjes en zussen. In 1920, toen hij drie jaar oud was, kreeg zijn zus, Astrid, toen ze zeven jaar was, aan een blindedarmontsteking.

Rosalie

Noot ik Doodga

JENNY
DOWNHAM

POEMA
POCKET
Klas 7^e

VERTAALT
Door Mariëtte van
de Gelder

ANTAL blz.: 303

Verdere informatie

Tijd en plaats:

Het speelt zich af in de hedendaagse tijd. Ik vermoed dat omdat er sprake is van chemotherapie en ook van auto's en drugs. Het speelt zich af in Engeland.

Thema:

Het gaat over liefde, familie, vrienden, heel veel verdriet en ziekte.

Ik heb dit boek gekozen omdat:

De kaft en titel mij heel erg aansprak. De titel geeft je al onmiddellijk een beeld van het boek. Ik had er ook veel positieve kritiek over gelezen in tijdschriften en kranten. Dus was het voor mij al snel duidelijk welk boek ik ging lezen.

Dit vind ik van het boek:

Ik vind het een heel mooi boek. Je kijkt in de ogen van een stervende puber, en dit gaat je heel hard aan het denken zetten. Er zit een mengsel in van verdriet, humor en liefde, wat ik heel tof vind om te lezen. Het is toch wel heel zielig en verdrietig, maar toch zo mooi en ontroerend. Tijdens het lezen ga je zelf beginnen denken wat je zelf in een dergelijk situatie moet beginnen. Met dit boek moet je zeker en vast een traantje wegpinken.

Dit deel vind ik het ontroerendste:

De ontroerendste delen zijn waar ze beschrijft wat ze het meest zal missen. Want ik vind dat het een heel sterk gevoel van verdriet geeft.

Ik raad dit boek aan omdat:

Dit boek brengt je aan het lachen, aan het huilen, je wordt er helemaal stil van.

De vierdeklassers op rondvaart door de Antwerpse haven.

Logboek : 31 januari 2011

Een klein maar dapper winterzonnetje vecht die ochtend al om door de wolken te breken. Het is ijskoud en daarom moeilijk om de zeebonken in spé te herkennen, verborgen onder hun muts, sjaal en dikke jas.

Om half negen zijn we er klaar voor en trekken richting tram 4 die ons naar het noorden van Antwerpen voert. Dan nog een laatste eindje te voet. Maar genoeg te zien onderweg met als hoogtepunt het Museum aan de Stroom, het MAS. Wat een wondermooi gebouw. En dat het echt koud is, kan je merken aan de kleine, bevroren plassen die hier en daar op het MAS-plein zijn achtergebleven. Dit mooie museum binnen bezoeken kan nog niet.

Pas in mei. Wie weet...een volgende uitstap die op ons wacht?

Maar nu eerst verder naar de Londonbrug waar Flandria 24 voor ons klaar staat, of moet ik zeggen aangemeerd ligt, voor een educatieve rondvaart door de Antwerpse haven.

Onze vaarroute bestaat uit niet minder dan negen havendokken. Negen dokken met een overvloed aan activiteit. We hebben ogen te kort. Petroleumindustrie, een echte mouterij met een graanpier, sluizen, drijvende en vaste kranen, lichters en schepen...wat een bedrijvigheid.

Uitleg krijgen we van een havenonderwijzer die de haven kent zoals het binnenste van zijn broekzak. Hij vertelt

honderduit en brengt ons een brede waaier wetenswaardigheden bij. Niet alleen de kinderen luisteren geboeid, maar ook de juf, de papa van Remco en de mama van Marte en Charlotte spitsen hun oren. Ik moet toegeven: ook voor mij is het zeer leerrijk en ontdek ik nieuwe dingen.

Wist je dat de haven van Antwerpen de grootste sluis ter wereld heeft: 'de Berendrechtssluis'. Die is 500 meter lang, 68 meter breed en heeft een diepte van 17,75 meter. Met andere woorden: in de Berendrechtssluis kan je gemakkelijk 5 voetbalvelden kwijt.

Dat een reeks vlaggen de schepen sieren, uiteraard niet ter decortie maar wel ter informatie. Wanneer een

schip de Antwerpse haven aandoet, dan moet de Belgische vlag gehesen worden. Die hangt bovenaan in het midden. Achteraan hangt de vlag van het land waar het schip is ingeschreven. En dan heb je nog de seinvlaggen, bijvoorbeeld wanneer een schip gevaarlijke goederen vervoert of wanneer men een loods aan boord wil.

We leren dat zoet en zout water een rol spelen in het drijfvermogen van voorwerpen, dus ook bij schepen. Dompel maar eens een hard gekookt ei in zoet water: het ei zinkt. Dompel het daarna in zout water: het ei gaat zweven.

Ondertussen gaan we ook even op bezoek bij onze vrolijke kapitein. Wanneer hij zijn tanden bloot lacht, kan je warempel heuse gouden exemplaren ontwaren. Wie weet is Flandria 24 ooit wel een piratenschip geweest? Na meer dan anderhalf uur op het dek raken onze dik ingeduffelde zeelui toch stilletjesaan verkleumd.

Opwarmen doen we binnen waar tijdens de lunch onze kennis getoetst wordt met een heuse kwis. Ondertussen maakt ons schip bij de Lillobrug rechtsomkeer. Maar daar merken we niet veel van. De kwisvragen over onze havenkennis blijven maar komen. Rond twee uur komen we terug aan bij het Kattendijkdok. Onze dappere zeebonken zetten voet aan wal waar er nog allerlei boeiende activiteiten voorzien zijn over verschillende beroepen die verband houden met de haven: hoe laden we een ruim, hoe werkt een hefboom, wat is de invloed van de haven op het milieu? ...

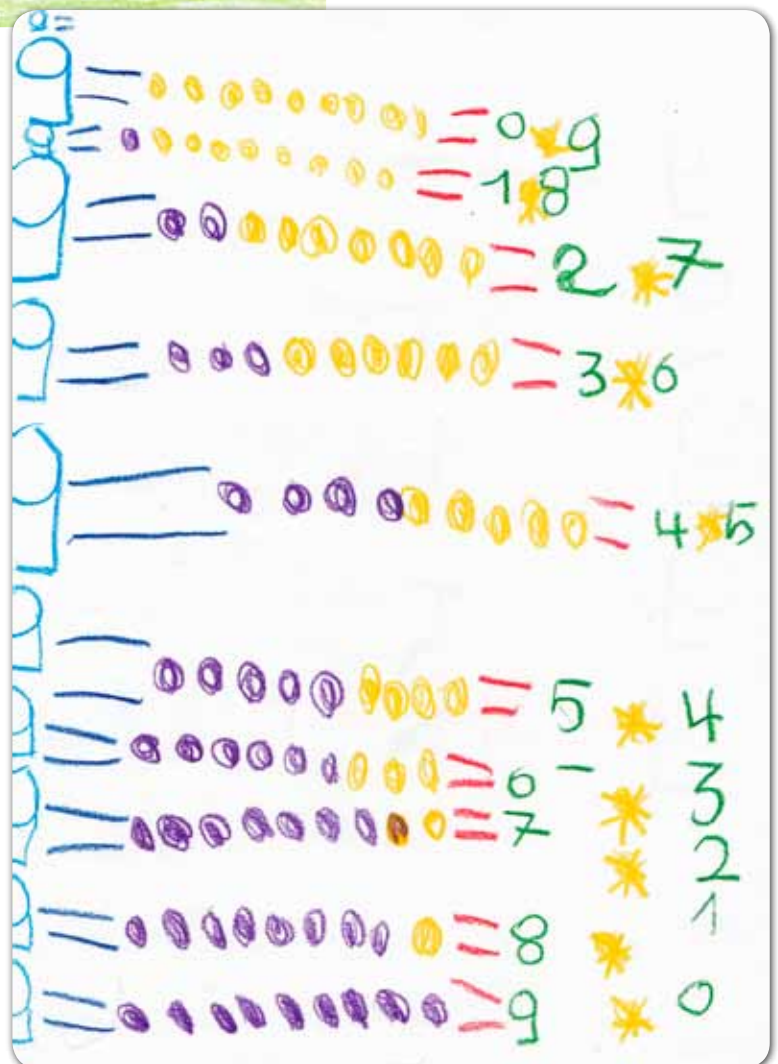
Dan, moe maar voldaan, niemand zeeziek of dokziek, en met onze eerste zeemanskriebels stappen we terug naar onze school op het vaste land. 's Nachts droom ik nog van de kapitein met zijn gouden tanden en ... zag ik daar ook geen haak liggen?

Liesje (mama van Charlotte)

De rekenperiode in de eerste klas.

De kinderen leren via rekenverhalen de verschillende bewerkingen.
De getallen worden gesplitst zowel met kastanjes, als uitgetekend op papier.

B O E K H A N D E L

antroposofie
spiritualiteit
levensvragen
literatuur
kinder- en jeugdboeken

post- en wenskaarten
papierwaren
tekenmateriaal
m i n e r a l e n

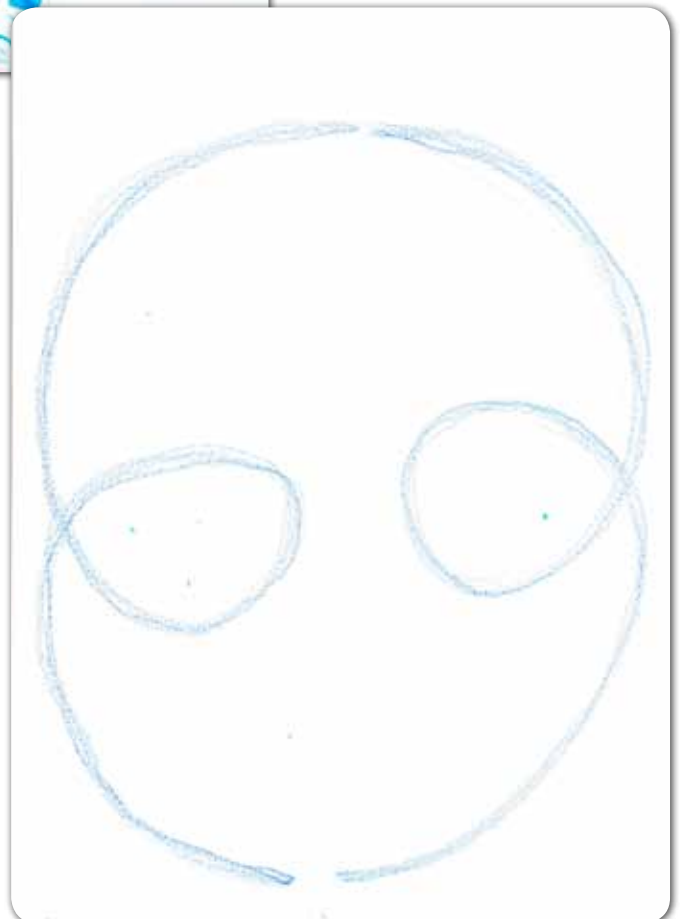
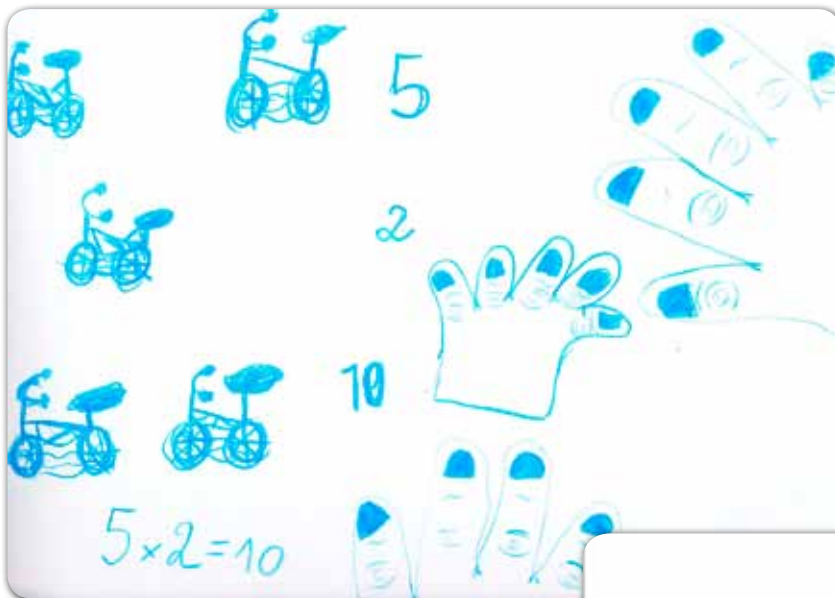
Gitschotellei 188 2140 Borgerhout
van dinsdag tot en met zaterdag van 10 tot 18 uur
+32/3 237 97 65 boeken.dekleineprins@gmail.com

In de tweede klas kan het allemaal

Klokkijken, een vormtekening spiegelen, een eigen verhalenboek maken met fabels en legenden ... in de tweede klas kan het allemaal!

We zijn ook hard aan het werk met de rijtjes en de tafels van 1 tot en met 12. We kunnen zelfs al tot 100 rekenen! Wist je dat rekenen met eierdozen zelfs bijna gemakkelijk is?

En wat vind je van onze verhalen van Francesco?

(1) Francesca/Brancisco/18/18) francesco zat in
(dekk) der keizer en begon te zingen de anderen
edelen vonden dat niet zo leuk en er was ook een
oude ridder en te zeggen dat doern te ma. WAAR een
vanden de oude ridder telmael verandert was

M
Francesco

Postkerkelijk Pasen

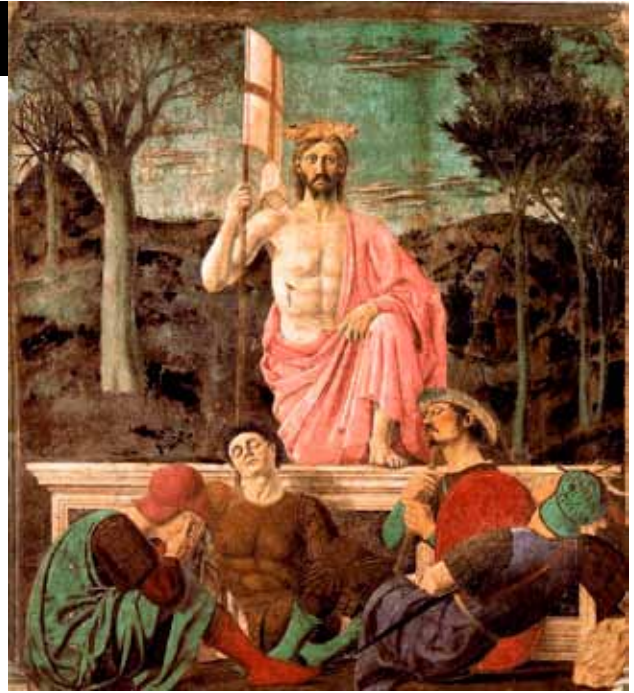
In Goethes *Faust I*, het stuk dat de twaalfde klas gaat opvoeren op 18 en 19 juni dit jaar in een nieuwe vertaling van Wilbert Lambrechts, speelt het paasfeest een grote rol. Vooral bij het begin in de twee eerste scènes die de achtergrond vormen van het hele stuk dat volgt. Als een soort decor dat de hele tijd blijft staan.

De toelating die God aan Mefistofeles, de 'duivel', heeft gegeven om zich met de mens bezig te houden, heeft zijn effect. De wetenschapsmens Faust werpt zich op de hogere magie, die doordringt tot in de kern der dingen : men denke daarbij bijvoorbeeld aan zoiets als kernenergie. De moderniteit is aangebroken!

Dat streven brengt hem tot aan de rand van zelfmoord. De kracht van de muziek echter zal een reddingspoging ondernemen. Het is de kracht van Pasen, in 'Faust' nadrukkelijk als een lentefeest gezien, het feest van de regeneratiekracht in de natuur, van sterven en weer geboren worden, van dood en opstanding, van *Stirb und Werde!* Deze kracht wordt verpersoonlijkt door de Christus die door de dood is gegaan. Goethe ontwerpt duidelijk hier een nieuw, post-kerkelijk christendom. De muziek gaat begeleid door de tekst van een soort paas-toneelstuk, of is het een onmiddellijke schouwing van het paasgebeuren in het Heilige Land? Eerst komen de vrouwen aan het woord die Christus volgden. Zij hebben de Verrijzenis nog niet door, maar leven in een toestand van leegte- een leegte die zij wel uithouden. De engelen brengen daarin de volheid van de opstandingskracht. De leegte uithouden is een belangrijke oefening geweest.

Nadat Faust daarop gereageerd heeft, hoor je het koor der Jezusleerlingen. Zij hebben begrepen dat Christus nu van het leven verlost is en aan de andere zijde met scheppende vreugde nu vervuld is. Zij echter, zijn op aarde alleen achter gelaten, 'bewenen' zijn 'geluk'. Dit is na de leegte van de vrouwen een gegroeid inzicht. Blijft wel de verlatenheid, de bedruktheid van het aardse bestaan. Het pessimisme.

Het christendom blijft een hiernamaalsgeloof. Juist dat gevoel komen opnieuw de paasengelen wegnemen met de boodschap: hij is niet ginder, hij is hier opgestaan! Op aarde! Zijn -kosmische- opstanding doordringt de aarde en deze wordt erfahrbaar als je in plaats van een leven in passieve terneer-geslagenheid, een actief, daadkrachtig, scheppend, vrij en goed leven nastreeft. Daarin openbaart zich vanaf Pasen de opstandingskracht, het geheim van de Christus, de nieuwe lente. Dat is godenmetamorfose. Wenteling der tijden.

PAASKOOR

KOOR VAN ENGELEN

Hij is verrezen!
Vreugde verkondigen wij
aan wie de verderfelijke,
sluipende, erfelijke
ziektes doorstonden!
[...]

KOOR VAN DE VROUW

Me specerijen
hadden we hem verzorgd
wij, zijn getrouwen,
hadden hem neergelegd.
Propere windels
hadden wem omgedaan.
En nu vinden we
Christus ni trug!

KOOR VAN DE ENGELEN

Hij is verrrezen!
Zalig de minnenden
die de bedroevende,
heilzame oefening
hebben doorstaan.
[...]

KOOR VAN DE LEERLINGEN

Is de begravenene
reeds in de hemel,
heerlijk verrezen,
is hij vol vreugde daar
scheppende liefde nu,
hier op de aardegrond
moeten we lijden maar.
liettem zijn vrienden
pijnlijk hier in de steek,
ach! wij benijden,
Meester, uw lot!

KOOR VAN DE ENGELEN

Hij is verrezen
uit de schoot vant verderf.
Rukt van verdriet nu
krachtig u los!
Gaat hem nu prijzen, gaat
liefde bewijzen, uw
broeders nu spijzen, ga
spreken en reizen en
vreugde verkondigen:
U vindt de Christus nu,
U zoekt Hij op!

*Wilbert Lambrechts
(met dank aan Goethe)*

Met de vijfde klas naar het verkeerspark

Marieke Ornelis vertelt:

"Het was heel spannend in de klas, want we gingen op uitstap naar het verkeerspark. Daar aangekomen moesten we eerst naar een klasje waar een politieagent ons nog eens kort de verkeersborden toonde en de verkeersregels uitlegde.

Daarna mochten we beginnen. Eerst moesten we allemaal een fluo vestje aandoen en daarna kregen we een soort sleutelhanger met vijf jetons aan. Daarna mochten we naar de fietsen gaan en sommige kinderen kregen ook

een go-cart. We zouden een paar keer afwisselen. De jetons dienden voor als we een fout hadden gemaakt. De politieagent zat boven in een gebouwtje met een soort microfoon. Telkens als we een fout maakten, zei hij dat door het microfoontje en dan moesten we onze jeton afgeven aan onze juf of onze ouders die waren meegekomen. Toen we hadden geoefend, moesten we een fietstest doen. Om de beurt ging een groepje een parcours afrijden met de fiets. Toen dat allemaal gebeurd was,

mochten de kinderen die een knabbeltje mee hadden, dat opeten. De anderen vroegen de kinderen die aan het eten waren om een stukje. Toen kwam de politieagent en hij deed een paar folders uit waarbij op de achterkant jouw fietsbrevet stond; als je drie groene smileys had, was het heel goed. Ik had twee groene en een rode, dat betekende dat mijn fietsvaardigheid nog een beetje beter kon. Het was een toffe dag."

Toneel derde klas

Een huis gaan wij bouwen!

Hoe bouw je een huis? Dat is de vraag waar alles natuurlijk om draait in de lessen 'huizenbouw' in de derde klas. Hoe dat allemaal in zijn werk gaat, leer je het beste door in de huid te kruipen van een architect, een bouwvakker, een schilder, een aannemer, noem maar op. Dus gaf de derde klas op 3 maart een theatervoorstelling over huizen bouwen. De theaterzaal van de school zat afgeladen vol en de kinderen speelden de pannen van het dak. Er waren bouwvakkers die mooie meisjes naffloten, er was bloemetjesbehang dat uit het plafond leek te komen, er waren ingenieuze valse wanden en 'trompe l'oeil', maar bovenal: een derde klas die prachtig zong, muziek speelde en acteerde. Geen enkel bouwklusje werd over het hoofd gezien, elk detail telde. Deze voorstelling 'stond als een huis' (!) Na afloop kon je in de VIP-ruimte (klas 3) nog even bijpraten bij een hapje en een drankje. En de acteurs feliciteren met hun prestatie, uiteraard. Iemand nog een lenteklusje te klaren? Bel de derde klas!

de Biologisch-Dynamische Bakkerij

8 - 18 u

Mechelsesteenweg 72
2018 Antwerpen
tel.: 03 248 78 00

Geuzenstraat 19 2000 Antwerpen

Klassieke snaarinstrumenten Verkoop - Verhuur - Huurkoop Herstellingen

eigen hersteldienst en vioolbouwatelier

GRATIS CATALOGUS

WWW.PROARTE.BE

Info@proarte.be

Harpen 03 / 237.37.18

Snaarinstrumenten 03 / 216.99.28

K A A / D E S I G N

VlaamseKaai 45 2000 Antwerpen
T 03 248 77 44 www.kaaidesign.be

GRAMMA CONSULTANCY

GRAMMA DESIGN

GRAMMA IMPLEMENTATION

GRAMMA COMMUNICATION

CORPORATE IDENTITY MATTERS

Elk bedrijf heeft een uniek verhaal, een aparte geschiedenis, een eigen identiteit.

GRAMMA helpt u om die typische eigenschappen – die net het verschil kunnen maken met uw concurrenten – haarscherp te definiëren en concreet vorm te geven.

Van strategisch advies tot grafische vormgeving, van communicatieplan tot projectmanagement, we begeleiden u bij iedere stap.

Zodat het straks voor iedereen – klanten, medewerkers en andere stakeholders – meteen duidelijk wordt waar uw bedrijf voor staat.

ONE GOAL. MULTIPLE STRATEGIES.

www.gramma.be

Vormtekeningen - wat is het?

Het is het natekenen of laten ontstaan van eenvoudige en later ingewikkelde patronen en structuren met de vrije hand. Het gaat om vormen die als het ware van binnenuit beleefd en op papier gebracht worden. Zij vinden hun neerslag in vormgeving in de uiterlijke wereld. De meetkundige vormen van sneeuwkrystallen en honingraten, de spiralen van een slakkenhuis, de banen van de aarde en de planeten aan de hemel: het zijn allemaal uitdrukkingen van een oude orde, die we vanuit ons binnenste kunnen beleven. Meetkundige wetten beheersen het heelal en de kunst.

De kinderen stappen eerst de vormen in de ruimte en daarna tekenen ze lijnen die deze beweging uitdrukken. Dit tekenen legt de basis waarop het meetkundeonderwijs zich zal enten in de zesde klas. Het vormt ook de voorbereiding om de bovenbouwer (negende tot twaalfde klas) tot het beleven van diepe verbanden te brengen in de wiskunde, de astronomie en in de kunstgeschiedenis.

Vormtekeningen maken kinderen wakker en brengt ze van beeldvorming naar oordeelsvorming

Welke waarde heeft het vak vormtekenen?

Vanuit de antroposofie gezien hebben we 12 zintuigen, waarvan de onderste vier zintuigen de basis vormen: de levenszin, de tastzin, de bewegingszin en de evenwichtszin. Wanneer deze zintuigen bij een kind in de eerste zeven jaren goed ontwikkeld zijn, heeft het kind de mogelijkheden om in het leerproces van de eerste tot en met de zesde klas goed mee te kunnen komen. Het is ook van belang om zeker in de eerste drie klassen nog veel aandacht aan deze zintuigen te geven. Van de vier genoemde zintuigen roept de bewegingszin misschien de meeste vragen op. Het betreft namelijk niet

alleen het uiterlijk soepel bewegen, maar veel meer de bewegingen en vormen, die we zien, innerlijk te kunnen meebewegen. Het belangrijkste zintuig voor het vormtekenen is de bewegingszin. Door de bewegingszin wordt de beweging in de ruimte en de eigen beweging waargenomen, maar ook de tot stilstand gekomen beweging: vorm. Bovendien werken alle vormen van de omgeving door de bewegingszin op de evenwichtszin en op de levenszin. Beweging is een levenselement. In de natuur komen wij talloze vormen tegen. Kijk maar naar de plantenwereld of naar de beweging van het water of de wind. We zouden moeten leren ons in de vormen te bewegen, beter gezegd ons aan de vormen moeten bewegen. Dan gaan de vormen voor ons leven. Dan gaan ze ons iets zeggen en spreken ze een taal, die niet symbolisch is, maar zichtbaar geworden beweging. Beweging en spraak zijn nauw verwant. Aan alle vorm ligt beweging ten grondslag. Door de beweging in een vorm mee te vervolgen, roep ik in mijzelf een scheppende kracht op, die ten grondslag ligt aan alle verschijningsvormen. Zo leer je de vormtaal te verstaan door te lezen in het boek van de natuur. Het vormtekenen kent een bepaalde opbouw. In de eerste klas benader je dit vanuit een ander uitgangspunt dan in de zesde. Je houdt rekening met de ontwikkelingsfase van die leeftijdsgroep. Wanneer kinderen na lang ploeteren de bewegingen tot een vorm weten te maken, kunnen ze bijna niet ophouden en gaan ze mee in de stromende beweging. Zij zetten zichzelf als het ware weer in beweging en daarbij ervaar ik dat veel kinderen scheppende levenskracht laten zien. Het is ook nodig om hen kansen van eindeloos herhalen te geven, opdat zij die levensvreugde mogen ervaren. In mijn vierde klas genieten ze ervan om ook zelf een vorm te ontwerpen. Uiteindelijk laten zij hun eigen bewegingen zien, maar komen daarbij ook in beweging. Zij scheppen zelf iets en dat geeft ook veel vreugde.

Eerste klas

Tot het zevende jaar werken krachten van het hoofd naar beneden in het organisme; daarna begint de krachtenstroom van onder naar boven werkzaam te worden. Eerst stroomt het kosmische nog in ons, bouwt ons lichaam op, daarna beginnen wij de kosmos iets tegemoet te dragen vanuit de aarde.

Rechts zijn wij meer naar buiten gericht, handelen wij. Links is onze hartekant, daar leeft de verinnerlijking. In het zich naar buiten richten, komen de zich uitbreidende krachten te voorschijn zoals de stralen van de zon, de bloembladerenkrans. Wanneer je je meer naar binnen richt spelen de samentrekkende krachten een grote rol, zoals je dit ziet in de kolk in het water of in het zaad van een plant, open ronding is ontvangend zoals de hand, een bloem. Een gesloten ronding omhult iets zoals b.v. de schedel, een vrucht. Zeker het jonge kind ervaart nog iets van de eenheid en harmonie met de geestelijke wereld, ervaart het goede, vandaar ook de cirkel. De cirkel is in zijn totaliteit een harmonische eenheid en symbool van de eeuwigheid of van een afgesloten ontwikkeling.

Middelpunt en periferie beleven we als tegenstelling en totaliteit, beeld van een gesloten beweging om een middelpunt dat er gesloten in rust. Naast de cirkel is er ook de driehoek. "Alle goede dingen bestaan in drieën." Een harmonische totaliteit spreekt zich hierin uit: De goddelijke drievuldigheid, de driedigdigheid van de mens (denken, voelen en willen), kosmos, aarde en mens, de harmonie van de terts, de drie grondkleuren enz.

In Egypte zien we het oerprincipe van de drie uitgebeeld in de piramidebouw, in het beeld van Isis-Osiris-Horus. In de Longobardische kunst werden alle motieven in drievoudige vlechtbanden uitgewerkt. Bij de Kelten vinden we veel spiraalmotieven in drievoud. In de eerste klas worden deze geometrische vormen in combinaties en ritmische volgorde getekend. Ook worden er veranderingen van vormen getekend,

groeïend, verstillend, nors en nukkig of zwenkend en zwierig. Als zij maar met de vorm innerlijk meebewegen en al bewegende de vormen laten ontstaan.

Tweede klas

In de tweede klas blijven de kinderen nog in de harmonische vormenwereld. Wel is hun links/rechts bewustzijn meer uitgekristalliseerd en zijn ze tot een duidelijke dominantie, lateralisatie, gekomen. Dan is het ook mogelijk om te spiegelen. In de tweede klas zul je dus veel symmetrie vormtekeningen zien. Ook dit vraagt van het kind een innerlijk goed meebewegen. Dit is vooral moeilijk voor kinderen, bij wie de lateralisatie nog niet duidelijk is, moeite hebben met

ruimtelijke oriëntatie of een zwakke hand/oogcoördinatie hebben. Het vormtekenen en lopen van de vorm helpt hen hierbij. Herhalen, herhalen en nog eens herhalen tot dit de vorm en de daarbij gepaarde vreugde te voorschijn komt. Bij het maken van symmetrievormen in de tweede klas zoeken de kinderen een evenwicht tussen links en rechts, om het middelpunt van de rechte lijn, de ruggengraat heen. Zij leren een evenwicht te zoeken, wanneer een eenzijdigheid gegeven is.

Derde klas

De kinderen in de derde klas leven veelal nog in harmonie, maar worden zich ook al geleidelijk aan bewust van

een afzondering. Vanuit de verhalen uit het oude testament krijgen zij te horen dat Adam en Eva uit het paradijs verdreven worden. Het sprookje lijkt wat voorbij. Het omhullende wordt wat minder, de ronde lijnen worden middels het bewegen geleidelijk aan omgevormd tot hoekige, rechte lijnen. Maar dit kan ook in een omgekeerd proces; van hoekige vormen tot meer ronde vormen. De meest fantastische vormen kunnen er gaan ontstaan. Allerlei varianten zijn mogelijk. Opnieuw wordt het kind geprikkeld tot innerlijk meebewegen. De gesloten motieven worden doorbroken. Vanuit het centrum van het motief komt daarop een antwoord. Dit antwoord kan in spiegeling t.o.v. de buitenvorm, maar ook in gebaar naar buiten worden getekend. Dat is een ademen tussen centrum en periferie.

Vierde klas

De vier is het aardse getal, uitgedrukt in het kruis. Maar ook leven we nog intens met de rechthoek in de ruimtelijke wereld en ook de doodskist, het altaar en het kruis zijn op de vier gebaseerd. In de vierde klas leven de kinderen in de Germaanse mythologie, spiegelen zij zich aan de moed, de onverschrokkenheid en wilskracht van de Germanen. In alle vakken worden zij opgeroepen hun wil te laten zien, er ontstaat bij hen een wakkerder bewustzijn. Zij worden wakker aan de wereld en zichzelf. Zij mogen zich dan in de ruimte ook veelzijdiger gaan oriënteren, zoals zij in dat jaar ook al meer gaan richten op hun eigen omgeving via de aardrijkskunde, heemkunde. De vierdeklassers maken symmetrievormen en zoeken daarbij het evenwicht tussen links en rechts, boven en onder en binnen en buiten. Dat is een veelzijdige oriëntatie. Zij maken een begin met de vlechtmotieven, zij kruisen de wegen. Deze beweging gaat vooral door het frontale vlak heen, van achter naar voren. Dit is een echte wils beweging, waartoe het kind iedere keer opgeroepen wordt als het gaat vormtekenen

Vijfde klas

De vijf vormt het pentagram, dat onder andere in de Goetheanumgebouw te vinden is. De mens zelf vormt een pentagram met uitgestrekte armen en

PROGRAMMA

MIDDELBAAR

Vrijdag 6 mei

Zino Moons uit de 12de klas speelt in het kader van de eindwerken:

Judas

De monoloog van Lot Vekemans

Om 20 u in de feestzaal van de school

Zaterdag 7 mei

12.30 - 16 u:

*open klassen en ateliers

*voorstellingen

12.30 - 16.30 u:

Hapjes en drankjes

13.30- 14.30 u:

Rondleiding onder begeleiding van een leerkracht

16u45-17u:

Muzikale afsluiting in de foyer

20u :

Voordracht door Jos Verhulst (oud-leraar en auteur)

n.a.v. zijn nieuwste boek De Rubens Code.

Dit boek werpt een verrassend licht op een onbekend gebleven aspect van het religieuze oeuvre van Rubens.

BASIS

Zaterdag 7 mei

11.30 - 12.30 u: Schoolfeest

12.30 - 16.30 u: Hapjes en drankjes

13.30 - 16.30 u: Open klassen

14.30 - 15.00 u: Poppenspel (kleuterklas)

benen. De hand met haar beweeglijkheid en vijf vingers is het werktuig voor ons handelen en biedt de mogelijkheid tot geven, ontvangen en liefdevol omsluiten. Wij leven nu in het vijfde na-Atlantische cultuurtijdperk. In de vijfde klas kan vanuit het vormtekenen de vormtaal van de natuur gaan spreken voor het kind. De groeivormen kan men ontdekken in de verschillende houtsoorten. De nerven van een blad vormen een gebaar vanuit het centrum naar de omtrek. Drievoudige en vijfvoudige symmetrie ontdekt men in bloemen en in vruchten. In de natuur is het scheppende woord tot gebaar geworden, dat zichtbaar is. Interesse voor de vormtaal wordt geweid, zowel in de natuur als in de cultuur. In de vijfde klas worden de vlechtmotieven voortgezet. Ook worden er vormen getekend uit de cultuurgeschiedenis: India, Perzië, Egypte en Griekenland. En natuurlijk de symmetrie en asymmetrie bij de plantkunde, zelfs in drie-, vijf- of zesvoud.

Zesde klas

In de zesde klas wordt het vormtekenen meetkunde. De architectonische krachten, die de kleuter in zijn spel zo sterk lijfelijk heeft kunnen ontwikkelen komen nu vrij voor het zielengebied. In de meetkunde vragen de benen van de passer een fijne motoriek, juist in deze leeftijd, dat armen en benen zo slungelig worden, zo onbeheerst. Nu krijgt de meetkundige activiteit zijn invloed op de lijfelijke motoriek.

De natuur geeft ook voorbeelden. Als het regent, maakt elke druppel een prachtige cirkel. Al die cirkels doordringen elkaar, zonder elkaar te storen. Als je de kinderen in de vijver tegelijkertijd hun vinger even in het water laat dopen op afstanden van ongeveer de toppen van een gelijkzijdige driehoek, dan ontstaan prachtige meetkundige figuren. Verwondering is het begin van de meetkunde en de natuurkunde. In de zesde klas zetten zij de vormtekeningen van het vorige jaar voort. En vormtekenen wordt meetkunde. Moeilijker wordt het om uit de vrije hand te tekenen en daarbij de vormen te doordringen en te doorsnijden. Dat is geen natekenen, maar de vorm zelf op het papier laten ontstaan.

Ook voor de zesde klassers blijft het vormtekenen een uitdaging.

Welke invloed heeft het vormtekenen op de mens?

Vormen, maar ook het tekenen van vormen, werkt concentrerend op het zielewezen. Hoekige vormen versterken de bewustzijnspool, ronde vormen werken meer op de wil. Rudolf Steiner wees erop, dat inwikkende spiralen de mens helpen tot zichzelf te komen, ze versterken de IK-krachten, overwinnen zelfs bloedarmoede. Uitwikkende spiralen daarentegen werken bevrijdend op de mens, helpen egoïsme overwinnen. De spiraal is een van de

oudste cultische vormen en werd in oude culturen door ingewijden zeer bewust gehanteerd.

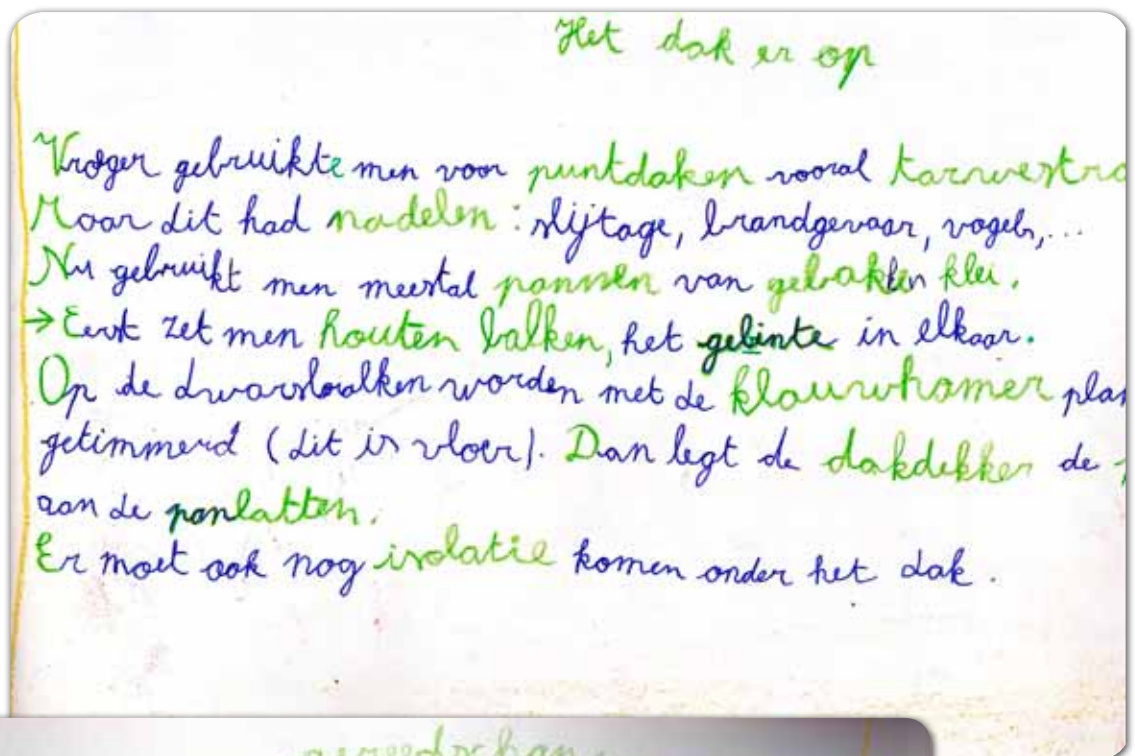
Alle indrukken, vooral de beeldrijke, die het levenslichaam opneemt tijdens het waken, hebben de tendens tijdens het slapen verder te golven en zich te vervolmaken.

Door middel van het vormtekenen kunnen we harmoniseren. En opwekkend en sterkend op het levenslichaam werken, tot in het fysieke toe. Vormtekenen is niet alleen fijn om te doen, maar geeft je dus ook weer nieuwe kracht.

bron: www.rudolfsteinerschool.nl

Kijken in de kaffen

De derde klas leerde over de bouw van een huis, hoe de mens van zijn omgeving afhankelijk is, hoe daaruit de verschillende woonvormen ontstaan. We bekeken woningen van andere culturen zoals de típí, de íglo ... en we kwamen zo tot onze eigen stenen huizen van bakstenen.

“ik ben voor de nacht gaan staan”

Zoals elk jaar brengt de tiende klas een poëzieavond. Ook dit jaar werden wij voor deze uitdaging geplaatst. De meeste van ons hadden al wel eens de voorgaande klassen aan het werk gezien, maar niemand had een idee hoe je hieraan begon. Gelukkig was daar de oude rot in het vak: meneer Lambrechts. We begonnen te snuisteren in tientallen boeken op zoek naar gedichten over het thema dat meneer Lambrechts ons had gegeven: de nacht. Een muze om u tegen te zeggen. Deze gedichten hielden we zorgvuldig bij voor later. Iedere dag schreven we ook zelf een gedicht, over thema's zoals slapeloosheid en angst in het donker. Een waaier aan mogelijkheden zat verborgen in de nacht.

Ook maakten we kennis met teksten, ons aangeboden door meneer Lambrechts, van grote dichters zoals Guido Gezelle en Paul van Ostayen maar vooral van Fernando Pessoa. Hij werd de centrale dichter van onze poëzieavond. Iedere dag lazen we met heel de klas zijn lange, diepzinnige gedichten. Gedichten met een zeer wijde blik en respect voor de inspiratiebron die we deelden. We leerden de tekst uit ons hoofd, maar daar bleef het niet bij. We lazen ze opnieuw en opnieuw totdat er ritme ontstond, totdat er eenheid ontstond, totdat er muziek in zat, totdat er poëzie in zat.

We hielden het echter niet enkel bij woorden. We wilden er ook beeld, beweging en muziek bijvoegen.

Leerkracht en leerlingen begonnen weer met opzoekwerk. Steeds werden er puzzelstukjes bijgeplakt en begon de puzzel vorm te krijgen.

We begonnen alles op een rijtje te zetten. Alle gedichten: zelfgeschreven, diegenen die we in het begin gekozen hadden en de teksten die ons aangeboden waren; de muziekstukken, beeldfragmenten, belichting, decor,.....

Dit alles moest een plaats krijgen. Het was een kort, heftig maar goed proces.

Veel repetities waren er niet, maar dat was ook niet nodig. Voor we het wisten was het 27 januari en kwamen de eerste toeschouwers al binnen. Nog voor we het allemaal goed en wel beseften zaten we al middenin onze poëzieavond.

De teksten vloeiden steeds verder en ieder van ons maakte deel uit van de stroom. Elk van ons was duidelijk aanwezig. Zo kwam het ook, bleek achteraf, over op het publiek. Ik kreeg herhaaldelijk te horen dat we er echt als een groep stonden. Ik vind dat persoonlijk een prestatie waar we trots op mogen zijn.

Maar wij stonden er niet alleen voor. Ik zou graag Edwin Weekers (belichting), Douwe Van Leemputten (geluid), mevrouw De Schutter (maskers) en natuurlijk ook mijnheer Lambrechts (zijn ervaring! zijn in goede banen leiden!) willen bedanken namens heel de tiende klas. Wij hebben er als klas van genoten. Ik denk dat voor ieder van ons het begrip poëzie een andere invulling heeft gekregen. En dat die avond, toen we moe maar tevreden naar huis keerden, voor iedereen de nacht meer dan ooit aanwezig was.

Inne Goossens

MODERNE ENERGIEZUINIGE / ECOLOGISCHE ARCHITECTUUR

Bvba Architecten- en
ingenieursbureau

Bamps Carol
De Bosschaertstraat 82 bus 6
2020 Antwerpen

Tel : 03/449 55 32 fax : 03/449 88 35
E: abc-foley@yucom.be

W : www.abcbvba.be

Frans in de twaalfde klas

Un souvenir

J'ai un vieux souvenir d'un jour passé dans un des étés de ma jeunesse.

Je recevais mon premier journal. Je pouvais choisir et j'en ai choisi un avec des notes de musiques sur la couverture. Le journal était très grand dans mes petits yeux. Je me réjouissais à la pensée que j'allais remplir ces pages vides par mes propres mots. C'était le premier été que je savais écrire.

Je me souviens très clairement de ce premier instant où j'écrivais dans mon journal. Je me souviens du coin de la table et du dernier souffle de cette soirée d'été. La couleur de ce moment était bleu gris, un bleu gris qui allait virer dans la couleur d'une lune veillée.

Après chaque mot je dessinais une étoile.

Depuis le moment que j'ai écrit mes premiers mots, je ne me suis jamais arrêtée d'écrire et il se semble que chaque fois que je compose des phrases est une poursuite de la première fois de ma jeunesse insouciante.

Via Libra vzw
BIBLIOTHEEK - UITGEVERIJ - KENNISCENTRUM
GITSCHOTELLEI 188 - 2140 ANTWERPEN

binnenkort verschijnt bij uitgeverij Via Libra
het nieuwe boek van **Jos Verhulst**, oud-leraar
van de Steinerschool Antwerpen:

De Rubens Code

Pieter Pauwel Rubens
en de wegbereiding voor de Logos

vermoedelijke verschijningsdatum: januari 2011
andere uitgaven van VIA LIBRA: zie onze website

www.via-libra.be

VOOR MEER INFORMATIE:
www.via-libra.be of info@via-libra.be

Teken in op ons gratis elektronisch magazine
via info@via-libra.be!

L'histoire du tunnel du Gothard en Suisse est belle comme un conte de fée...

Il y a environ une quarantaine d'année un certain Ehrbar Heinz âgé de 16 ans rencontra une ravissante jeune fille italienne nommée Isabelle. Le problème était que Ehrbar habitait en Suisse et qu'Isabelle vivait de l'autre côté de la vallée en Italie.

Ils étaient tombés fou amoureux l'un de l'autre. Ces montagnes qui les séparaient étaient atroces. Deux jours de marche ou des heures d'autobus pour franchir les cols qui, en hiver; fermaient jusqu'à la fonte des neiges. L'amour que Ehrbar portait pour sa Isabelle le poussa aux idées les plus folles.

Un très long tunnel reliant les 2 vallées était la plus réalisable. La Suisse comptait déjà plusieurs petits tunnels sous des montagnes. Dès son plus jeune âge, il réfléchissait au meilleur moyen de le construire. Ce tunnel ne pourrait être qu'accessible aux trains, piétons, autos et camions: ils seraient tous chargés sur des wagons appropriés pour la traversée de +- 55km.

Finis la pollution, le bruit dans leurs magnifiques vallées.

De ce fait et sans le savoir, il allait être un précurseur quant

Le moment était si important parce que pour la première fois j'allais chercher en moi-même quelque chose pour écrire et ça a été le début pour moi de regarder le monde à partir d'un certain endroit de mon âme. A ce moment-là, je connaissais seulement un langage enfantin et des jours sans poids mais depuis ce moment-là toute ma vie, mes ressentis, toutes mes rencontres avec le monde ont été confiés au papier. A ce moment-là, j'ai entendu pour la première fois un appel dans mon cœur qui est encore une voix en moi qui m'incite à former des mots, à ramasser la poésie dans le monde. C'est quelque chose de très précieux. J'étais alors trop petite pour être consciente de cette voix qui est une voix de 'sens' Ecrire avait reçu un sens pour qui je suis parce qu'écrire n'est pas quelque chose que tu fais mais quelque chose que tu es. Ca te fait sentir et pleurer et aimer. C'est toute ta vie. Ca te permet de te cacher dans les

mots, ça te fait mal parfois mais c'est le seul endroit qui est sûr et qui est intact. C'est tout ce que tu as et ça te montre la divinité et l'humanité dans ton âme.

Maintenant ce journal rempli de mots, silencieux se trouve rangé entre des livres pleins de musique et d'art. Le temps et une part de ma jeunesse sont passés mais l'écoulement du temps n'a presque pas eu de prise sur mon journal. C'est une pièce de mon âme. Quand j'ouvre le livre un monde bleu gris arrive comme des nuages qui sont en route vers la mer. J'entends ma propre voix d'enfant qui sonne plus heureuse que je ne suis capable de le penser. Quand je ferme le journal je sens un poids lourd dans mes mains. Mais c'est vivant.

Ruth Ferket (12ième)

à la réduction d'émission de CO2 dans son pays. Son immense motivation l'amena à faire des études d'ingénieur civil dans la meilleure des écoles polytechnique à Zürich. Son diplôme en poche, il pouvait parler en bonne connaissance de cause, il prit son bâton de pèlerin et sillonna l'Europe entière. Du nord au sud il allait convaincre les gens d'influence du bien fondé de son projet. Il fut reçu chez la reine d'Angleterre, grande voyageuse en train, au Vatican chez le Pape et bien d'autres encore, tous lui donnaient leur soutien. Malgré ces longues absences, il négligea jamais de voir sa douce Isabelle qui lui insufflat à chaque rencontre une nouvelle énergie pour l'encourager dans son projet. Le premier projet du nouveau tunnel fut présenté en 1947, mais ce n'est qu'en 1962 qu'il fut proposé par un nouveau groupe d'étude. Pendant tout ce temps, Ehrbar et Isabelle étaient déjà mariés et vivaient avec leurs enfants dans un beau chalet dans un petit paradis au cœur de l'Europe. Là où se trouvent des sommets impressionnants, des vallées, des villages typiques,...

Ses 5 enfants voulaient prêter main forte à leur papa, ce héros: munis de leur petits sceaux, piolets et pelles, ils l'aidaient tout en lui souriant. Certes, ce projet gigantesque n'était plus vraiment utile pour Isabelle et Ehrbar mais il permettrait tous les rapprochements à venir entre les hommes et femmes du nord et du sud de l'Europe. Enfin, durant l'automne de 1993 le projet fut accepté et ce sont 1800 personnes enthousiastes qui ont été impliquées dans le percement de ce tunnel. Et notre ami Ehrbar; lui, il est toujours aussi épris de sa douce Isabelle mais depuis tout ce temps il est pensionné et grand père à plusieurs reprises. Il ne cache pas son désir d' être encore de ce monde lors du premier passage du train, de ce qu'on pourrait appeler le passage des amoureux...

Charline van Haaren (12ième)

KLEDING MET AANDACHT VOOR MENS EN MILIEU

Wij bieden u een uniek assortiment van natuur- en mensvriendelijke kleding.
Voor baby's, kinderen en volwassenen.

SPEELGOED

Het speelgoed dat wij aanbieden is met zorg uitgekozen, zowel qua materiaal, vorm en kleur.

BOEKEN

Kartonnen boekjes voor de allerkleinsten, de mooiste prentenboeken, boeken voor beginnende lezers en boeken rond opvoeding.

SCHOOL- EN KNUTSELGRIEF VAN MERCURIUS, verf, potloden, krijtjes, papier, kaartjes en nog veel meer.

Beeldhouwersstraat 46 2000 Antwerpen
T: 03-237 86 03 - E: mandragora@yucom.be
www.natuurkleding.be
open van dinsdag t/m zaterdag
10:00 u. - 18:00u.

DE BROODDOOS

belegde broodjes enzo.

**Scheldestraat 68
2000 Antwerpen**

**open maandag tot vrijdag
van 7u30 tot 17u**

PIPO MANDARINE
korte altaarstraat 24
2018 Antwerpen - ZURENBORG
tel 03 663 07 87

ma	gesloten
di	11 - 18
wo	11 - 15
do	11 - 18
vr	11 - 18
za	11 - 18
zo	gesloten

OUDER PARTICIPATIE

MIJN NAAM IS RINUS MEIJER. Ik ben de vader van Simon, Elmo, Rosan en Florin. Ik ben getrouwd met Lydwine Meyhi. Alle vier onze kinderen hebben de middelbare steinerschool bezocht, Florin is op school vanaf de lagere school en zit momenteel in de elfde klas.

Ik werk als hoofdbegeleider in een dagcentrum voor volwassen personen met een verstandelijke beperking. Ik coach een team van begeleiders, daarnaast begeleid ik een groep personen die naast een verstandelijke beperking bijkomende psychische stoornissen hebben. Ik werk bijna dertig jaar in dezelfde voorziening. Een aantal jaar geleden besloten we om onze jongste zoon naar de steinerschool te laten gaan. Onze andere kinderen volgden. De steinerschool heeft onze kinderen veel gegeven, meer dan ik van een school zou verwachten. Naast een aantal cognitieve vaardigheden en het ontdekken van hun eigen mogelijkheden op creatief vlak, hebben ze een brede culturele en maatschappelijke interesse meegeregend en zijn ze gestimuleerd om hun bewustzijn over maatschappelijke issues te ontwikkelen en, voor zover dat in hun bereik ligt, een stukje verantwoordelijkheid daarvoor op te nemen. Het zou te ver gaan om in een artikel over ouderengagement bij al deze zaken voorbeelden te geven, maar ik denk dat u zelf wel het een en ander kunt vinden.

OUDERENGAGEMENT.

Misschien kan ik gewoon vertellen hoe ik er toe gekomen ben om me te engageren voor een aantal taken in de school.

Lydwine was al lange tijd actief in de school; lid van de stuurgroep van de ouderaad, cakes bakken voor de opendeurdagen, meehelpen bij diverse evenementen. Ik ging af en toe wel eens helpen bij een activiteit in de school, maar hield me voor de rest wat afzijdig. Toen dacht ik nog dat een druk leven een excuus was om niet meer te doen.

Lydwine had al vaker gezegd dat ik me

eens moest informeren over de werking van de raad van bestuur. Na veel aandringen harerzijds heb ik mijn kandidatuur gesteld en een vergadering bijgewoond. Dat was het begin van een lange relatie die tot op de dag van vandaag voortduurt.

Ik kwam in de raad van bestuur en eerst dacht ik: “dit is niets voor mij, die mensen die hier zitten hebben zoveel meer kennis, inzichten, kennen de geschiedenis veel beter, zijn beter op de hoogte van de pedagogie”.

Maar gaandeweg pikte ik van alles op, las ik hier wat, daar wat, sprak ik met mensen en ontdekte ik dat ik wel iets kon betekenen voor de school. Dank daarvoor, onder andere, aan Geert Van der Veecken, toenmalig voorzitter van de raad van bestuur, die vertrouwen gaf en me tijd en ruimte gaf om te groeien.

Toen, kort na elkaar, twee voorzitters van de raad van bestuur ontslag namen, vond ik het belangrijk om in de roerige periode die het toen was, in ieder geval mee zorg te dragen voor continuïteit op het vlak van de inrichtende macht: de raad van bestuur. Ik ben toen voorzitter geworden, maar heb direct gezegd dat ik slechts voorzitter wilde blijven tot er voldoende structuren en procedures op papier zouden staan die continuïteit van bestuur en beleid zouden waarborgen. Dit omdat de rol van voorzitter niet de rol is waarin ik me het meest thuisvoel; ik ben liever “de raadsheer van de prins dan de prins zelf”.

Toen het zover was, heb ik een stap opzij gedaan om plaats te maken voor Philippe Bernaerts, die inmiddels al weer een paar jaar voorzitter is van de raad van bestuur en dat fantastisch goed doet.

Een van de realisaties van de raad van bestuur in haar streven naar structuren die de werking van de school zouden kunnen verbeteren, was het vormgeven aan een aantal mandaatgroepen. In deze groepen werden adviezen voorbereid die aan de

raad van bestuur werden voorgelegd. Een van deze mandaatgroepen was de reflectiecel en na het stopzetten van mijn werkzaamheden als voorzitter van de raad van bestuur ben ik werkzaam gebleven in de reflectiecel. Hier wordt aan de directies een spiegelmogelijkheid gegeven voor beleidszaken, personeelsbeleid en verder alles wat zij ter reflectie willen aanbieden.

Ook hier dacht ik: “wat kan ik hier gaan doen” en ook hier ontdekte ik in de loop van tijd dat een mens soms meer kan dan hij zelf denkt. De interactie die binnen de reflectiecel plaatsvindt werkt zeer stimulerend, doet je nadenken en soms tot verrassende conclusies komen. Het prettige aan het werk in de reflectiecel is ook dat we geen beslissingen MOGEN nemen, slechts adviezen uitbrengen.

Ik voel me goed in die rol, maar ga ook met plezier af en toe eens mee helpen op een opendeurdag, op een klusdag of eens een paar dagen mee op extra muros naar de zee.

In het begin van mijn “engagement” deed ik het vooral omdat ik iets terug wilde doen voor de school waar mijn kinderen zo graag naar toe gingen. Ook omdat deze school, in mijn beleving, meer doet dan andere scholen en op een manier die beter aansluit bij de leerlingen. Ik was de school dankbaar hiervoor en vond dat ik mijn dankbaarheid moest tonen.

Inmiddels denk ik niet meer dat ik “schatplichtig” ben aan de school, dat mijn schuld wel ingelost is, maar heb ik ontdekt dat het prettig en nuttig is, zowel voor de school als voor mezelf, om betrokken ouder te blijven; ik heb een hoop vrienden gemaakt, ben geïnspireerd geraakt door een hoop mensen met wie ik gewerkt heb en, als ik sommige andere mensen mag geloven, is de school er op sommige vlakken ook wel bij gevaren.

Ik mocht van de makers van de Queeste geen opgeheven vinger gebruiken in dit artikel of een Grote Filosofie verkondigen. Ik ga dat ook niet doen, maar wil wel

zeggen dat, als je kind naar een steinerschool gaat, dit een keuze inhoudt. Het onderwijs in een steinerschool kan niet tot volle bloei komen wanneer ouders de school niet ondersteunen. Dit kan in verschillende vormen, maar een vorm van engagement is de zuurstof die de school doet ademen.

Als wij er vanuit gaan dat er “wel anderen zijn die dit doen”, doen wij ons eigen kind tekort.

Het aangeboden onderwijs in de steinerschool is uitgebreider dan in het regulier onderwijs en aangezien financiering van het onderwijs zich beperkt tot het “normale” aanbod is het belangrijk dat de ouderbijdrage hier een aanvulling biedt.

Deze school geeft geen factuur, de ouderbijdrage is niet verplicht, er wordt een zekere mate van solidariteit verondersteld, maar als er te weinig ouders een bijdrage doen, komen al deze principes in gevaar en dreigt een verschraling van het onderwijs. Daarom is het belangrijk dat, in het verlengde van onze keus, we er naar streven de ouderbijdrage zo trouw mogelijk te betalen.

Tenslotte: ik kan niet voor anderen uitmaken hoeveel tijd, energie of geld ze overhebben voor de school waarvoor ze gekozen hebben, maar ik hoop dat de noodzaak van al deze vormen van engagement voor iedereen duidelijk is en dat iedereen wel iets kan betekenen voor de school als je een stukje van je vrije tijd ter beschikking wil stellen.

DE VIER PIJLERS VAN DE OUDERPARTICIPATIE

Ouders kunnen zich op honderdduizend manieren engageren.

Opsommen zou zinloos zijn, want terwijl we het schrijven, komt er alweer een andere ouder met een nieuw initiatief.

Maar grosso modo kunnen we het engagement opdelen in vier luiken:

PRAKTISCH (lees: handen uit de mouwen steken) ORGANISATORISCH (mee-nadenken) BESTUREND FINANCIËEL

In onderstaande bijdrage laten we telkens iemand uit zo'n pijler aan het woord.

PRAKTISCH

NADIA

Ik ben Nadia, moeder van Lila (tweede klas). Ik ben freelance actrice en speel momenteel bij Luxemburg (toneel voor kinderen en andere nieuwsgierigen). Lila heeft haar kleutertijd in de Hazelaar doorgebracht en daar was ik coördinator van de feestgroep en klasseouder. Als coördinator van de feestgroep vond ik het belangrijk om dichtbij de juffen te staan zodat ik precies kon weten wat zij wens-ten en de praktische kant van de feesten zo nauw mogelijk aan te sluiten bij hun bedoeling. Ik was toen echt een tussenpersoon tussen de juffen en de feestgroep. Als klasseouder ben ik dat eigenlijk ook: ik maak de verbinding tussen de juf en de ouders. Als er nieuwe ouders zijn, verwelkom ik hen en maak hen wegwijs in de school, ik vang veel vragen op en fungeer een beetje als buffer voor de leerkracht.

Toen Lila naar de Volkstraat ging, vroeg juf Marlies mij of ik klasseouder wou worden, samen met Bieke. Dat ben ik dus geworden: opnieuw een go-between. Toen ik met het St. Maartensfeest merkte

dat de juffen druk doende waren om de kinderen veilig de straat over te laten steken, dacht ik: "Dat moeten leerkrachten nù toch niet doen, nu moeten ze met andere dingen bezig zijn. Eigenlijk is dat een jobke voor de ouders ..."

Op de ouderraad heb ik voorgesteld om te fungeren als centraal aanspreekpunt voor praktische zaken van de leerkrachten. Dat werkt goed: ik ben nu het aanspreekpunt voor alles wat evenementen betreft: schoolfeesten, Zuiderzinnen, opendeurdag ... Er komt een praktische vraag en ik verspreid die vraag dan naar de betrokken ouders.

Ik ben ook vertegenwoordiger van mijn klas in de ouderraad. Ik wil niet alleen praktisch meehelpen, maar ook proberen na te denken over de school, om heel dit gebeuren mee vorm te geven. Ik zit zelfs mee in de stuurgroep van de ouderraad.

Het meest vervelende aan mijn engagement is, als ouders mij zeggen dat ze zich zullen engageren voor dit of dat en dan toch niet komen opdagen. Dat is nog erger dan ouders die niet reageren, en zo

zijn er jammer genoeg wel wat.

Ik vind: we kiezen voor deze school omdat ouders een van de pijlers zijn, omdat ouders mee het plan kunnen verwezenlijken en als ze daar dan niet op ingaan, voel ik me wel en beetje gedesilluseerd.

We moeten wel bekijken wat er aan de hand is een in dialoog gaan met de ouders die aan de kant blijven staan.

Het financiële luik is ook heel belangrijk want zonder bijkomende financiën geen steinerschool, maar ik zou toch niet willen dat hier alleen maar mensen zitten die dat kunnen betalen. Ik weet hoe belangrijk het financiële aspect is voor de school, maar het mag geen drempel zijn. Gelukkig kan ook hierover gepraat worden.

ORGANISATORISCH

DANNY

De voorzitter van onze ouderraad is de papa van Flynn (6 jaar) en Siebe (bijna 4 jaar), kleutertjes in de klas van juf Ilse.

“Op mijn 21 begon ik een bedrijf voor diamantbewerking. Nu ik dit jaar 40 geworden ben, wil ik van dit kantelmoment gebruik maken om de dingen om te keren: ik wil niet meer gefocust zijn op ‘groei’ en ik wil ervoor zorgen dat ik stilletjesaan misbaar wordt. Als vierde generatie in de sector beseft ik dat mijn kinderen te jong zijn om dit ooit van mij over te nemen. Misschien wordt het tijd voor iets anders.

Samen met mijn vrouw Liesbeth reis ik veel en graag. Nu er kinderen zijn gaat onze voorkeur uit naar rondtrekken met de camper.

„Het weekend is heilig’, vind ik, dan wijkt het werk en komt het gezin op de eerste plaats.”

Hoe kwam je op de steinerschool terecht?

Doordat we allebei nooit in de stad hadden gewoond, kenden we in Antwerpen geen scholen toen we naar hier verhuisden. Toen Flynn 2,5 werd, gingen we op zoek in de buurt. We gingen eens kijken in Sint-Ludgardis, maar dat deed me te hard denken aan mijn eigen collegetijd in Lier. Heel toevallig liepen we voorbij de stei-

nerschool op een opendeurdag en stapten binnen. Een mama kwam naar ons toe en leidde ons rond. We voelden ons onmiddellijk aangesproken. Nadien hebben we nog wat rondvraag gedaan. Opa is toen voor ons een nachtje gaan kamperen om Flynn te kunnen inschrijven.

Welk engagement nam je op?

Stilletjesaan krijg je een beter zicht op de school, zeker ook via de ouderavonden. Van in het begin viel de rol en de betrokkenheid van de ouders me op. Omdat het zontje van onze vertegenwoordiger in de ouderraad naar de eerste klas zou gaan, vroeg hij mij om hem te vervangen. Ik ging een paar keer mee en vond dit wel interessant. De stuurgroep van de ouderraad liep toen wat op z’n laatste benen. Ik wilde daar wel mee instappen. Maar toen er iemand afhaakte die normaal voorzitter zou worden kreeg ik die vraag gesteld. Dat schrikte me in het begin wel erg af, maar na enkele overtuigende gesprekken met Rinus (zie introductieartikel), ging ik akkoord.

Ik ging op zoek naar een nieuwe stuurgroep voor de ouderraad en vond Peter (Transvaalstraat), Nadia (kleuters Volkstraat) en Heidi (lagere school) bereid. We zijn nog altijd op zoek naar een ouder uit het middelbaar. In elk geval klikte het onmiddellijk met deze groep. We hebben veel gebrainstormd en hebben ondertussen ook een geslaagde avond voor de klasseouders achter de rug.

Welke taken/rol zie je voor jezelf weggelegd in de ouderraad?

Een belangrijke taak voor de ouderraad is het ouderengagement haalbaar houden. Daar wil ik aan werken. Ook de uitwisseling tussen alle geledingen van onze school die allemaal aanwezig zijn op de ouderraad wil ik garanderen in een positieve drive. Ook wil ik de middelbare school beter leren kennen zodat ik de link met hen beter kan leggen. Alvast met veel dank aan Ingrid die als startende directrice dikwijls tijd voor me maakt om me te informeren.

Waarom nam je dit engagement op?

Omwille van de uitdaging. Om dicht bij

de school te kunnen staan. Het valt me in de ouderraad steeds meer en meer op hoe sterk de verbondenheid is van kleuterklas tot middelbaar. Er is een stevig weefsel en ik vind het fantastisch om van op de eerste rij betrokken te kunnen zijn bij de school van mijn kinderen.

Hoe sta je tegenover het gevraagde financieel engagement?

Als je naar de steinerschool komt is financieel engagement normaal. Wat de school aanbiedt is alleen mogelijk met extra financiële middelen. Maar ik vind niet dat mensen zich pijn moeten doen. Als ouders tegenover elkaar mogen we daar openlijk over spreken, dit is geen taboe. Willen we een ‘trendsetter’ zijn en blijven als steinerschool, dan is dit gewoonweg nodig.

MEE-BESTUREN

PHILIPPE

Onze voorzitter van de raad van bestuur is vader van Dries (eerste klas), Stijn (vierde klas) en Floor (aangemeld in de Transvaalstraat). Hij is advocaat en de enige kostwinner.

Zijn eerste engagement nam hij op als vertegenwoordiger van de Transvaalstraat in de ouderraad. Daar leerde hij Hans (de directeur van de basisschool) kennen die hem aansprak over een juri-

dische kwestie. “Ik heb dat dossier bekeken en er mijn mening over gegeven. Dat viel blijkbaar in goede aarde, want kort nadien vroeg Klaas (toenmalig voorzitter van de mandaatgroep financiën) mij of ik die mandaatgroep wou vervoegen. Op het einde van het schooljaar 2007-2008 vroegen Klaas en Rinus mij in de raad van bestuur en kort nadien vroegen ze mij of ik voorzitter wou worden.”

Over een blitzcarrière op school gesproken! Wat zijn jouw motieven om deze engagements op te nemen?

“Geld, macht en roem” (lacht)

“Ik heb het gevoel dat ik hiermee de school een dienst bewijs. Ik vind het prettig om mijn ervaring die ik in het beroepsleven aanwendt om mijn brood te verdienen, nu ook kan inzetten om niet-economische doelen te dienen, om die te benutten in een zinvol project. Ik kan samen met anderen praktische dossiers behandelen en knopen doorhakken. Let wel: ik ben de laatste om te zeggen waar we met de steinerschool naartoe moeten. Als raad van bestuur dragen wij niet de grote visie uit; wij trekken de krijtlijnen en de grote inhoud blijft bij de colleges. Het steineronderwijs speelt zich in de klassen af, niet in de raad van bestuur.

In principe moet een raad van bestuur zich zo weinig mogelijk laten gelden. Als alles loopt, spelen wij een minimale rol. Bovendien krijg je met twee leerkrachten en de beide directies, die ook in de raad van bestuur zetelen, ook de stem van de colleges te horen. Daarin onderscheiden we ons duidelijk van andere scholen.

Dat ouders een school mee-besturen, is geen evidentie. Soms moet je beslissingen nemen die niet in het belang van je eigen kind zijn ...

Hoe belangrijk is een raad van bestuur voor een school als de onze?

Niet belangrijker dan elk ander ouderengagement. Ouders die de handen uit de mouwen steken, die een glaswijn uit-schenken, die afwassen ... zijn op onze school evenzeer nodig als een raad van bestuur. Besturen is relatief. In een school als de onze telt elke inbreng.

Ook het financiële?

Ik besef ten volle dat ons onderwijs niet kan zonder de bijdrage van de ouders en tegelijkertijd besef ik ook dat dit voor bepaalde ouders een zware financiële dobber kan zijn.

Maar als ik zie wat we ervoor terugkrijgen ...

FINANCIËEL

JOOST

De voorzitter van de mandaatgroep financiën is papa van Noortje (eerste klas), Tomek (derde klas) en Warre (5e leerjaar in de Zevensprong, een basisschool in Borgerhout). Joost is kaderlid bij Voka.

“In de Transvaalstraat heb ik me vooral geëngageerd door de handen uit de mouwen te steken op de tuinfeesten. In de Volkstraat kwam mijn dochter bij Dries, de tweede zoon van Philippe Bernaerts, in de klas en Philippe heeft me gevraagd om lid te worden van de mandaatgroep financiën. Als iemand dat vraagt, dan doe je dat, vind ik, zeker omdat het me meer op het lijf geschreven is dan klussen..”

“Ik wil mij engageren in deze school en ik doe het ook graag. Je krijgt als ouder de kans om bij te dragen aan het schoolleven. Je moet al zot zijn om die kans niet te nemen. Ik heb ook een aantal be-

stuursfuncties opgenomen in het kader van mijn werk en ik ben blij dat ik die ervaring hier kan inzetten. Het zorgt dat ik ook dichter bij de school sta, de school waar mijn kinderen in opgroeien.”

“Niet iedereen moet in een mandaatgroep zitten of afwassen of in de ouderraad zitten. Maar iedereen moet wel iets doen, vind ik. Ik kan het meeste waarde bieden in zo'n mandaatgroep, maar het is ook maar een klein deel van het groter geheel hé. Als we morgen niemand hebben om praktisch de handen uit de mouwen te steken, heeft een mandaatgroep ook geen zin meer.”

“Om het even waar je in welke steinerschool binnenstapt, zie je het verschil: de kwaliteit van het materiaal, het meubilair, de gebouwen, de feesten ... Kinderen worden daar beter van. De overheid wil daar niet voor betalen dus nemen wij als vrije burger het initiatief om een school te kiezen die dit wel aanbiedt en waarvoor we willen werken en betalen.

En het is onbetaalbaar wat een steinerschool de kinderen geeft: door niet enkel te hameren op het cognitieve, maar even veel aandacht te schenken aan het emotionele en het sociale. Andere scholen bewerken zes jaar het cognitieve, voor mij is dat monocultuur plegen op een kind. Doordat steinerscholen meer willen aanbieden, maar dit niet vergoed krijgen met overheidssubsidies, nemen de vrije ouders dit voor hun rekening.

IK BEN ROB VAN DER AUWERA, vader van Dieuwke (eerste klas). Dieuwke zit al vanaf de kleuterklas op de steinerschool. Ze heeft nog twee grote zussen in het middelbaar.

Ik heb een zeer ambachtelijk beroep: ik ben goud- en zilversmid met een eigen atelier, gieterij en sinds kort ook een winkel in de Kammenstraat. Samen met mijn echtgenote heb ik ook enkele jaren een kinderatelier geleid waarin we tijdens de vakantieperiodes voor creatieve opvang zorgden in de foyer van onze school. Wij zoeken trouwens nog een waardige opvolg(st)er voor deze toffe taak.

Welk engagement neem jij op en waarom?

Ik zit in de mandaatgroep patrimonium die vergadert over de toestand van de gebouwen en die oplossingen bedenkt voor herstellingen of aanpassingen e.d. Ik doe dit vanuit mijn achtergrond uit 'den bouw'. Vooraleer ik mij hoofdzakelijk met juwelen ben beginnen bezighouden, was ik actief in de schilder- en gyprocwerken en heb hierdoor praktische ervaring met verbouwingen en restauratiewerken. Ook ben ik penningmeester van de eerste klas.

Wat vind jij van de ouderbijdrage?

Het engagement van de ouders is belangrijk voor onze school, op alle vlakken. Het financieel engagement hoort hierbij. Ik vind dat je als ouder moet kunnen beslissen of je je voornamelijk financieel dan wel sociaal gaat engageren. Beschik je over een bescheiden inkomen, dan kan je meer praktische taken op je nemen. Heb je echter minder tijd ter beschikking, dan kan je overwegen om je financieel meer te engageren.

IK BEN KAATJE CORTEBEECK, de mama van Bavo (twaalfde klas). Hij zit sinds de negende klas op de steinerschool. Ik ben sinds de tiende klas klasseouder. Eerst samen met Peter, sinds dit jaar alleen. Maar ik krijg wel veel hulp van een groepje gemotiveerde enthousiastelingen.

Ik ben dus klasseouder van de twaalfde klas en waarom omdat daar een vacature voor was en niemand hierop reageerde en ik nu eenmaal enthousiast was en ook wel een redelijk groot verantwoordelijkheidsgevoel heb....

Ik zag het ook als een opportuniteit om mee te snoepen van het schoolse gebeuren, aangezien tieners niet meteen de neiging hebben om veel te komen vertellen en aangezien je niet elke dag aan

de schoolpoort staat. Ik ben blij dat ik deze kans heb gehad om meer betrokken te kunnen zijn bij de school. Je leert de leerkrachten, leerlingen en andere ouders wat beter kennen dan anders en je voelt de motivatie die er leeft in de school. En dan ben je blij dat je kind hier mee kan van genieten.

Ook al was mijn zoon eerst boos dat ik klasseouder werd, nu is het mooi om te zien dat hij nu eigenlijk wel een beetje trots is dat ik dat doe en dat hijzelf ook verantwoordelijkheid opneemt in het mee organiseren van activiteiten.

Dit is het laatste jaar dat ik klasseouder kan zijn en ik geef toe dat ik dat wel zal missen. Het is een engagement waar ik nog geen moment spijt van heb gehad, integendeel !

IK BEN WIM VERHULST, papa van Siebrand (vijfde klas), Meinse (derde klas), Wapper (eerste klas), Elegast in de kleuterklas bij juf Ilse en Blancefloer (1,5 jaar).

Welk engagement neem je op en waarom?

Ik ben penningmeester in de kleuterklas van juf Ilse, de eerste en de derde klas. Ik werk voltijds. Ik ben geen klusser en kan geen taarten bakken. Dit is voor mij de manier om mijn engagement op te nemen, naast een financieel engagement.

Om de school levensvatbaar te houden met de manier waarop gewerkt wordt is een bijdrage van 100,- euro per kind nodig (145,- voor meerdere kinderen). Wat vindt je hiervan?

Ouders helpen reeds generaties lang om de meerwaarde van een steinerschool realiseren. En die meerwaarde merk je, naast de pedagogische aanpak, dagelijks in kleine en grote dingen. De gebouwen, de materialen, het speelgoed tot en met de yoghurt voor de kleuters. Zowat alles is duurzaam of biologisch. Allemaal mee te danken aan de financiële steun van de ouders.

WIJ ZIJN MIEKE EN DONALD, de ouders van Eva (twaalfde klas). We werken beide voltijds.

Wij zijn 5 jaar geleden, voor de start van de zevende klas, “aangenomen” op school door mev. Van Ouytsel, na een verkennend gesprek. Zij benadrukte dat engagement van de ouders, zowel financieel als praktisch, zeer belangrijk was in het steineronderwijs om de school leefbaar en financieel gezond te houden.

Welk engagement hebben jullie opgenomen en waarom?

Door de jaren heen hebben wij op de opendeurdagen, theater-, poëzieavonden en andere activiteiten, met wisselend succes, de praktische kant van ons engagement graag toegepast. Dikwijls misten wij een beetje structuur van “wie is wie” en “hoe kunnen wij helpen”. Door de jaren heen groei je daar wel in en het laatste jaar weet je wel hoe het ineens zit. Het enthousiasme en de bereidheid van ouders waren een fijne ervaring.

Wat vinden jullie van de ouderbijdrage?

Tegenover ons engagement zou ook een duidelijk engagement van de school staan. Onze kinderen zouden een brede opvoeding meekrijgen tijdens de zes middelbare schooljaren. Bij het einde van deze weg voor onze dochter kunnen we inderdaad vaststellen dat het zes boeiende jaren zijn geweest. Met een heel open

geest, met open handen en met een open hart. De bijdrage van 100 euro per maand die hiervoor gevraagd werd vinden wij goed besteed. Er was altijd voldoende materiaal voorhanden om letterlijk en figuurlijk dingen uit te proberen, te experimenteren, te fantaseren, enzovoort. Dit vormt de leerlingen tot mensen die creatief kunnen omgaan met materiaal, tijd en medemensen.

Daar zijn wij heel blij mee. Die waarden blijven wij appreciëren en we hopen dat Eva die meedraagt voor haar verder leven.

Betrokkenheid is geen loos woord. Zonder ons engagement hadden wij hiermee misschien niet zo bewust omgegaan. Ook wij dragen hiervan een stukje mee en hopen dat andere ouders hetzelfde kunnen beleven.

IK BEN ALIKI, mama van Keijen (derde klas), Binck (tweede klas) en Abel (kleuterschool de Hazelaar)

Welk engagement neem jij op en waarom?

„Ik ben klassenmama in de derde klas. Dat houdt in de eerste plaats in dat ik de communicatie opvolg tussen de ouders en de juf en bedel voor hulp. Als er iets wordt georganiseerd, zoals onlangs het toneel van de derde klas, zorg ik dat juf Lore wat werk uit handen wordt genomen.

Ik ga ook graag mee op klasse-uitstap als er geen andere gegadigden zijn. Ik werk van thuis uit dus kan mijn tijd voordeliger indelen. Trouwens, thuis kun je ook wat doen. Zo heb ik samen met Ada alle katoenen zakjes genaaid die de kinderen gebruiken om hun handwerkjes in op te bergen.

Ik heb voor dit engagement gekozen omdat me dat het beste uitkomt. Als je voor een steinerschool kiest, weet je dat er veel van de ouders gevraagd wordt. Spring bij daar waar je kan. Niet iedereen kan 's ochtends om 08.30 u luizenkammen, maar die duw ik dan wel een vuilzak was in de handen. De derde klas is goed bezig trouwens!

Wat vind jij van de ouderbijdrage?

„Ik vind die ouderbijdrage geen probleem, we gaan gewoon 1 keer minder op vakantie”.

IK BEN EEFJE, mama van Simon (eerste klas) en Andreas die bij juf Jorijn in het Speelschooltje zit. De voorbije jaren gaf ik geschiedenis op een middelbare school Hove, dit schooljaar nam ik een sabbatjaar.

Welk engagement neem jij op en waarom?

Sinds september ben ik klassenouder van juf Jorijn. We zijn in de Transvaalstraat ook gestart met een handwerkgroepje én een werkgroep rond de verbetering van de tuin. En de afgelopen wintertijd kwam ik ook één keer in de week helpen met soep maken in de Volkstraat. Ik investeer ongeveer een halve dag per week in elke locatie. Ik vind dat erg leuk, dankbaar en belangrijk. Je krijgt diepere contacten met de andere ouders (een bonte verzameling van boeiende personen). Je kan ook een “blik achter de schermen” werpen en zo momenten meemaken die anders voor ouders verborgen blijven. De kinderen vinden het ook een hele eer dat mama ook op school verschijnt. Ik hoop hen zo te laten voelen dat ik school én engagement erg belangrijk vind.

Wat vind jij van de ouderbijdrage?

Geen betere investering van je geld dan in de opvoeding van je kinderen! Je ziet ook meteen de meerwaarde (materialen, locatie) die de school in ruil biedt. We suggereerden wel al om de bijdrage van de ouders fiscaal aftrekbaar te maken, dat

kan voor beide partijen voordelen opleveren. En ik moet toegeven dat wij, nu ik niet werk, maar wel veel tijd (en occasioneel een kleine aankoop) in de school investeer, slechts 80 % van de bijdrage betalen. Hopelijk kan de school helder communiceren over de financiële noden en kan er hier wat meer openheid over ontstaan onder de ouders.

HELPEDE HANDEN

Vanochtend was weer zo'n moment dat mijn eigen twee handen hulp kregen van een aantal vaardige mamahanden.

De eersteklassers hadden afgelopen week van een handjevol gele wol een kuikentje gevilt. Tenminste, het resultaat na een uurtje warm water en zeep en vaardige kleine handjes was iets wat leek op een bolletje met een vermoeden van een kopje.

Door die vingervlugge mama's kreeg elk kuiken een klein rood snaveltje en een paar oogjes.

Vorig jaar had ik al op een vrije middag samen met een aantal mama's nestjes gevilt. En een avond later ook het kuiken ritueel uitgevoerd waarin mijn handen overgingen in de helpende handen van de mama's.

De seizoenstafel in de eerste klas staat weer vol met gele kuikentjes.

Elk jaar zijn er mama's en oma's die de handwerkstasjes naaien. Dit jaar kreeg ik ze zelfs netjes gestreken terug! En zo snel!

Ook zijn er ouders die de baarden op de kabouters naaien en de ogen en de zelfgezaagde knopen. Er was een mama van nu een derdeklasser die dat zo mooi deed dat ik af en toe een tasje met kabouters en baarden meegaf en meteen een dag later prachtig terug kreeg.

Dan is er ook hulp waar ik niks van weet als de kinderen hun werk mee naar huis hebben. Soms is er een steek opgeraapt, of er is een moment gecreëerd waarop het kind rustig kon naaien of breien, of

Als ik 's ochtends naar mijn klas ga, hangen er geregeld van die mooi gemaakte tasjes aan de deurklink, kinderen hebben dan hun huiswerk gemaakt.

Dank je mama's om steeds aan te voelen waar er hulp nodig is en die te geven!!

JUF IETJE

IK BEN LIESBETH DE KOCK, moeder van Flynn en Siebe, beide in de kleuterklas van juf Ilse.

Welk engagement neem je op en waarom?

Ik ben klasmoeder en lees mee voor “De Wondere Pluim”.

Ik doe dat omdat ik het leuk vind. Ik ontmoet op deze manier veel mensen. Ik doe het om de betrokkenheid met de ouders en met de school.

Om de school levensvatbaar te houden met de manier waarop gewerkt wordt is een bijdrage van 100,- euro per kind nodig (145,- voor meerdere kinderen). Wat vindt je hiervan?

Voor mij is dit geen probleem zolang er rekening gehouden wordt met de mensen die dit niet kunnen betalen. Hier staat tegenover dat er vanuit de school een transparant financieel beleid gevoerd mag worden.

IK BEN JEANNETTE NOORDAM, mama van Bart-Jan en Ottilie (vijfde klas)

Welk engagement neem jij op en waarom?

„Ik ben een aantal jaar klasmoeder geweest van de klas van juf Hilde (klas 5). De reden waarom ik dat gedaan heb, is omdat ik het belangrijk vind om op deze manier betrokken te zijn bij het wel en wee van de klas en de school. Ik vind het een goede manier om aan mijn kinderen te laten zien dat het van belang is je in te zetten voor bepaalde zaken. De dingen gaan nu eenmaal niet vanzelf, daar zijn mensen voor nodig.

Ook kam ik nog regelmatig mee met de luizencontrole. Alweer vanuit de gedachte dat er dingen zijn die gedaan moeten worden. Verder vind ik het contact met de andere ouders op dit soort momenten zeer waardevol.“

Wat vind jij van de ouderbijdrage?

„Het onderwerp ouderbijdrage vind ik een moeilijke. Zelf ben ik er altijd vanuit gegaan dat de keuze voor deze school betekent dat er een financiële bijdrage geleverd moet worden. Tegelijkertijd denk ik dat het voor iedereen mogelijk moet zijn om je kind naar de school van je keuze te laten gaan, en dat het financiële daar geen rol bij mag spelen. Een dubbele dus, ja ik weet dat er geld nodig is én ik vind dat het geen beperking mag zijn als je niet de middelen hebt om de bijdrage te betalen.“

IK BEN MALVINA BUONOCORE, mama van Susanna (zesde klas), Wim (vijfde klas) en Armando (tweede klas).

Welk engagement neem je op en waarom?

„Ik ben ‘luizenmama’, omdat ik gek werd van die beesten. Als er luizen waren op school (en dat was vaak), kwamen onze kinderen met luizen naar huis. Behandelen had geen zin meer omdat ze het ‘s anderendaags op school terug opliepen. Toen dacht ik: ‘Hier is een mentaliteitsverandering nodig. Ik ga dit probleem aanpakken.’

Sterk aan de steinerschool vind ik dat, als er dingen niet goed lopen, je als ouder steeds welkom bent om het te verbeteren. Zo gezegd zo gedaan. Koen en ik zijn nu in ons vijfde jaar luizenouderschap geloof ik. En het resultaat is tastbaar, schenkt grote voldoening.

Oh ja, ik ben ook klassemama in de vijfde klas. Dit doe ik omdat ik een gigantische Juf Hilde-fan ben en haar wil helpen waar ik kan. Graag ontlast ik haar van alle praktische en administratieve zaken. Een steinerleerkracht moet echt veel dragen, het risico dat je eraan ten onder gaat, is reëel. Met dat tikkeltje minder aan haar hoofd kan ze een nog betere leerkracht zijn. „

Wat vind jij van de ouderbijdrage?

„Hier heb ik totaal geen mening over. Wegens financiële krapheid betaal ik minder per kind, ik pas bij met mijn engagement.“

IK BEN LUC VAN BUUL, vader van Michaëla (eerste 9 jaar in de Volkstraat), Maria (achtste klas) en Hannah (vierde klas). Ik heb vanaf ons eerste jaar op school het ouderengagement met veel enthousiasme opgenomen en sinds vorig jaar heb ik mezelf – o.a. vanwege drukke werkomstandigheden – op rust gesteld. Ik heb in die tien jaar veel fijne mensen ontmoet onder de ouders, directie, leerkrachten en personeel. Vaak hebben we samen hard gewerkt, maar ook veel plezier gemaakt.

Welke engagementen heb je opgenomen?

Toen Michaëla in de kleuterklas zat, was ik penningmeester en lid van de ouderraad. Daarna ben ik lid geworden van de stuurgroep van de ouderraad en heb ik mij mee ingezet voor de feesten Licht en Donker. Dat hebben we zo'n vier jaar na elkaar gedaan. Heftige en inspannende tijden, maar enorm de moeite waard.

Later ben ik voorzitter geworden van de ouderraad en heb ik samen met Jo Van Herck de financiële werkgroep geleid die de penningmeesters in de klas aanstuurde. Die is dan uitgegroeid tot de mandaatgroep financiën. Daar heb ik nog eventjes deel van uitgemaakt.

Ik ben ook nog eens mee geweest met een schoolreis van de zesde klas naar Frankrijk. Dat was een fantastische ervaring die ik voor geen geld van de wereld zou willen missen.

Verder heb ik ook nog meegelopen aan

ook drie concerten mee helpen organiseren. Allemaal tijdsintensieve initiatieven waar de hele school en ikzelf enorm veel deugd aan beleefd hebben.

Om de school levensvatbaar te houden met de manier waarop gewerkt wordt is een bijdrage van 100,- euro per kind nodig (145,- voor meerdere kinderen). Wat vind je hiervan?

Dat vind ik in onze school zeker nodig. Ik vind het een beetje kortzichtig dat ons beleid stelt dat onderwijs gratis moet zijn terwijl er in de steinerscholen extra inspanningen geleverd worden die vanuit het beleid niet ondersteund worden. Denk maar aan de artistieke vakken: houtbewerking, boetseren, een naaiklas, toneel, noem maar op ... dat heeft een andere school allemaal niet. Ik vind het dus normaal dat ouders daarvoor bij betalen, omdat zij nu eenmaal voor dit project gekozen hebben. Daarnaast hebben wij er als penningmeester steeds voor gezorgd dat dit niet tot uitsluiting mag leiden: mensen die plots werkloos werden of alleenstaand, werden op dat vlak een beetje 'ontzien'. Niet dat ze niets moesten betalen, want er moet toch altijd een tegemoetkoming zijn. Voor niets krijg je niet. Als je voor een steinerschool kiest, moet je daar ook de financiële consequentie voor dragen.

Misschien kan de school wat transparanter zijn door duidelijk te communiceren wat er met de bijdragen gebeurt. Zoals de opbrengst van het concert bijvoorbeeld, dat dit integraal naar de herstelling van de vleugelpiano gaat. Want ouders moeten ook weten dat zo'n toneel niet uit de lucht komt vallen: er is een zaal nodig

IK BEN KIM VAN LEUVEN, moeder van Luna in de eerste klas en Lotte in de kleuterklas van juf Mirjam.

Welk engagement neem je op je en waarom?

Ik ben klasmoeder in de kleuterklas en ik spring in waar hulp nodig is bijv. bij de soep.

Ik vind dat belangrijk omdat ik als ouder mee betrokken wil zijn en mee de schoolgemeenschap wil dragen waar mijn kinderen zo'n belangrijk deel van hun leven doorbrengen. Volgens mij is er geen scheiding tussen de opvoeding thuis en op school.

Om de school levensvatbaar te houden met de manier waarop gewerkt wordt is een bijdrage van 100,- euro per kind nodig (145,- voor meerdere kinderen). Wat vind je hiervan?

Ik vind het sociaal gezien interessanter om mensen een bijdrage te laten doen naargelang hun inkomen. Ik ga er vanuit dat mensen die meer vrije tijd hebben omwille van minder werkuren, zich meer praktisch voor de schoolgemeenschap inzetten en op die manier een grotere bijdrage leveren.

MIEKE HOSTE, lid van de mandaatgroep communicatie en de raad van bestuur, is moeder van Anthea (afgestudeerd), Quinten (twaalfde klas) en Iris (negende klas). Ze runt samen met haar man een communicatiebureau.

Welk engagement neem jij op en waarom?

Mijn eerste voornemen was om geen groot engagement op te nemen, maar wel waar nodig wat praktische bijstand te verlenen: een taart bakken, helpen achter de toog ... We hadden ons pionierswerk als medeoprichters van de alternatieve basisschool De Linde al achter de rug.

Maar toen startte er een PR-groep en werd ik opgebeld door een moeder van een klasgenoot van Iris. Ze hadden graag advies van iemand uit een communicatiebureau. Ik heb toen ja gezegd, we kiezen nu eenmaal met hoofd, hart en handen voor de school. Door een brug te maken komt de school ook dichterbij, is er minder kloof tussen jouw leefwereld en die van de kinderen, je leert meer mensen kennen en zo kan je de gesprekken over school beter volgen.

Even later waren de klasseouders van de vierde klas op zoek naar een ouder voor de ouderraad. Als nieuwe mama werd ik zo nauwer betrokken bij de klas van de kinderen. En wat er op de ouderraad gebeurde vond ik interessant. Je weet zo wat er leeft op school.

Daarna overtuigde Ann Vervoort me om de mandaatgroep communicatie te vertegenwoordigen in de raad van bestuur. Omdat ik in die werkgroep toch vooral gevraagd ben om advies te geven vond ik dat dit er nog wel bij kon. Het is allemaal haalbaar maar ik moet wel voldoende afgrenzen anders wordt het teveel. Omdat ik in verschillende geledingen zit (ouderraad, mandaatgroep communicatie en raad van bestuur) kan ik voor het bindweefsel zorgen. Een coördinerende rol wil ik niet opnemen, dat is te zwaar. Op termijn wil ik zelfs geleidelijk wat afbouwen om, tegen dat Iris in de twaalfde klas zit, gewoon rustig ouder te zijn en vooral de activiteiten van dat laatste jaar mee te ondersteunen.

Wat vind jij van de ouderbijdrage?

Op andere scholen krijg je ook een stevige rekening. Als je instapt in de steinerschool dan weet je dat niet alles gesubsidieerd wordt. Je weet dat een financieel engagement noodzakelijk is ... Natuurlijk, als er problemen zijn om dit te betalen moet het zeker mogelijk zijn om toch te komen. Voor mij is het geen probleem als anderen niet of minder betalen hierdoor, maar voor mezelf vind ik het vanzelfsprekend.

IK BEN IZUMI WARAGAI, moeder van Poco en Mie. Ze zitten beiden in de kleuterklas van juf Mirjam.

Welk engagement neem je op en waarom?

Ik ben klasmoeder, soepmoeder en ik zit in de handwerkgroep.

Als niemand helpt, ontstaat er een probleem. Ik heb tijd om te helpen en ik vind het leuk. Daarom doe ik het.

Om de school levensvatbaar te houden met de manier waarop gewerkt wordt is een bijdrage van 100,- euro per kind nodig (145,- voor meerdere kinderen). Wat vind je hiervan?

Ik vind dat niet teveel, zeker niet als ik vergelijk met wat ik gewend ben in Japan.

Ik weet dat je op veel scholen in België geen financiële bijdrage hoeft te doen, maar de werkwijze van onze school is niet te vergelijken met de andere scholen.

Mensen die veel werken en minder praktisch kunnen bijdragen kunnen dit misschien financieel compenseren.

OUD-LEERLING EN OUDER

Ik ben aan mijn steinerschoolloopbaan begonnen in 1978 in het derde leerjaar bij meester Rik Fagard. Onze school was toen nog gevestigd in de Brialmontlei in Antwerpen.

In 1982 zette ik de stap naar Hibernia in de Rodestraat (op een moment dat er nog school was op zaterdagvoormiddag!). In 1989 studeerde ik af aan de 12de klas met als klastitularis de ons welgekende Wilbert Lambrechts. Nadien ging ik studeren aan de kleuternormaalschool.

Uiteindelijk koos ik ervoor om te werken met een nog jongere leeftijdsgroep en heb ik samen met nog 2 fijne collega's een eigen kinderdagverblijf.

Het leven in en rond de steinerschool was in mijn kindertijd in ons gezin erg aanwezig. Mijn moeder (Odette Dewachter) begon als klasouder haar engagement aan onze school, later nam ze er de ouderraad bij, waar ze lange tijd als voorzitter de vergaderingen mee stuurde. In 1991 werd de school ook haar job en gedurende 17 jaar versterkte ze het administratieve team.

Mijn vader heeft ook enkele jaren deel

uitgemaakt van de raad van bestuur.

Ook wanneer ik afgestudeerd was, bleef de school op een zekere manier deel uitmaken van mijn leven. Mijn moeder speelde jaren mee in het Kerstspel en uiteraard wil je dat niet missen. Ze had ook jaarlijks een stand op de geschenkenbeurs waar ik ook graag een handje toestak.

Als puber heeft iedereen wel eens even een “overdosis steinerschool” maar bij mij veranderde die redelijk snel in een gevoel van waardering voor al die “extra's” die je meekrijgt in het steineronderwijs.

De ontwikkeling van mijn persoonlijkheid (van een verlegen meisje tot wie ik nu ben) is zeker mee bepaald door mijn schooltijd in onze school. Nu, na al die jaren, wordt dat alsmaar duidelijker.

Ondertussen hebben wij zelf kinderen op deze school. Ik heb niet lang nodig gehad om mijn man Dirk te overtuigen om voor de gezellige kleuterklasjes te kiezen (hij had daarvoor nog nooit van de steinerschool gehoord). Onze dochters zijn die kleuterklasjes al lang ontgroeid: Laure-Anne zit nu in de twaalfde klas, Sarah in de tiende klas en Jamina in de zesde klas.

Zij groeien op als mooie jongvolwassenen met tal van ontwikkelingskansen die ze aangereikt krijgen in deze pedagogie. Denk maar aan de unieke “parzivalperiode” in de elfde klas. Welke 17-jarige krijgt dit aangeboden? Ik heb ervan genoten om die beleving nog eens van dichtbij mee te maken. Elk jaar geniet ik meer van toneelvoorstellingen, poëzieavonden, muziekuitvoeringen, ...

Ik herbeleef mijn eigen schooltijd, dezelfde twijfels en achteraf dezelfde voldoening van je prestaties en je kunnen.

Ik zie dat mijn kinderen graag naar school gaan, en dat is het mooiste dat er is. Uiteraard is de pedagogie en het leerstofaanbod hierin heel belangrijk, maar ook het team leerkrachten die dit aanbieden zijn geen onbelangrijke partij. Dankjewel hiervoor!

Ik voel mij als ouder ook wel betrokken bij het hele schoolgebeuren al neemt dit wel sterk af naarmate je kinderen in hogere klassen zitten. Ikzelf heb lange tijd de taak van klasouder opgenomen in een klas van de lagere school, maar na 10 jaar voel je wel dat het tijd is om de fakkel door te geven.

Dat er aan dit schoolproject nog steeds een financieel prijskaartje voor de ouders aanhangt is begrijpelijk. Jammer dat de overheid geen groter aandeel op zich neemt, maar gelukkig krijgen onze kinderen een meerwaarde aan onderwijs hiervoor in de plaats.

Het is niet altijd gemakkelijk om deze bijdrage maandelijks te leveren, maar dit mooie gebouw waarin dagelijks zo veel mensen het beste van zichzelf geven en het mooie werkmateriaal is dit meer dan waard!

VÉRONIQUE VANMECHELEN

ONMERKBAAR? ONMISBAAR!

Ken je dat verhaal van het zaadje dat ervan overtuigd is dat het helemaal zelf tot een grote boom uitgroeit en alles wat lucht, aarde, water en zon geven, maar vanzelfsprekend vindt?

Of dat verhaal van die bakstenen die zichzelf de sterkte van het huis wanen en zo het cement en de fundering uit het oog verliezen?

Of dat verhaal van die juf die ... er zo ontzettend van kan genieten wanneer ze de ouders rond de school voelt staan! Want hoewel we als leerkrachten zo onze eigen werkweek hebben en van dag tot dag, van uur tot uur, met volle inzet voor en met uw kinderen aan het werk gaan, weten wij wel heel goed dat we er niet alleen voor staan! Uw inzet is broodnodig voor ons als school. En dat zit in de kleine dingen:

Het met de (trotse) glimlach binnenbrengen van de soep tijdens de wintermaanden, het spontaan helpen opruimen na een feest, het meteen mee op uitstap willen gaan met de klas, het mee haren komen uitkammen op zoek naar 'vriendjes' -zoals we die beestjes in de tweede klas wel eens noemen-, maar ook het op tijd meegeven van de palmpasestokken, het wassen van de handdoeken, de helpende hand bij het pannenkoeken bakken, het berichtje als je kind ziek is, het berichtje om je te vertellen dat het goed gaat, de vriendelijke hoofdknik (of iets luidere "haaaai juffie!") bij het buitengaan van de schoolpoort, het spontaan tegenhouden van het verkeer bij het oversteken van de straat (met de klas dan, welteverstaan!), het maken van toneelkostuums of

-decors ... Al die kleine dingen maken dat onze school kan zijn wat ze is. Want hoe hard we ook als lerarencollege aan het werk zijn, onze school maken we pas door uw helpende hand!

Ik ga het u besparen mensen met naam te noemen, aangezien ik dan de volgende bladzijde van deze Queeste daarmee wel eens zou kunnen vullen. We zijn ons er echter heel goed van bewust dat we zonder ouderbijdragen allerhande niet de school kunnen zijn die we kunnen zijn, dus weet dat ik u wil bedanken! U, die zich zo inzet om van de school ook uw school te maken; om de hele school te dragen in al die kleine dingen. En zoals dat verhaal dat we allemaal kennen: vele kleintjes maken samen één groot geheel. Dankjewel! JUF MARLIES

OUDERS IN DE TURNLES

Wekelijks gaan we met de derde en vierde klas zwemmen, in de winter trekken we onze schaatsen aan en begeven we ons soms letterlijk op glad ijs.

Hierbij kunnen we steeds rekenen op de hulp van een zwemouder afwisselend uit de derde of vierde klas. Wanneer we gaan

schaatsen, zijn het er zelfs twee of drie per klas. De ervaring heeft mij geleerd dan ook bij de ouders het schaatsen heel populair is, want het ontbreekt ons dan niet aan helpende handen.

Soms is er wat koudwatervrees: „*Moet ik zelf mee in het water?*“ „*Ik kan zelf niet zo goed schaatsen.*“

Het belangrijkste is de aanwezigheid van een extra paar ogen en oren.

Ook de klassenouders die de ouders vragen om mee te gaan en een beurtrol opstellen, zijn daarin geen onbelangrijke schakel.

Bij deze wil ik deze ouders en de toekomstige ouders van harte bedanken voor hun tijd en inzet.

MEESTER DAVE

LUT VAN DAELE is moeder van Jakob (zevende klas) Lisa (twaalfde klas) en Emma (afgestudeerd). Ze is sinds 1994 steinerouder, in de kleuterschool van de Transvaalstraat.

Welke engagementen neem je allemaal op en waarom?

Ik kende de steinerschool al van vroeger, dus het was vanzelfsprekend dat ik taarten en cakes bakte en meehielp in de tuin.

In de Transvaalstraat heb ik ook mee de opendeurdag geregeld: ik zorgde ervoor dat er bij iedere taak een naam kwam te staan. In een kleuterschool werkt dat goed, omdat je elkaar dagelijks ziet. De school nam ook een groot engagement naar de ouders: je kreeg heel veel terug en ik heb er enorm veel aangehad. De school engageerde zich naar de kinderen én de ouders.

Na de periode Transvaalstraat gingen we naar de Volkstraat. Daar werd ik klasseouder. Ik vind dat heel plezant, die verbindingsfunctie tussen de klas en de leerkracht, om dingen in gang te zeken, praktische hulp te bieden.

En daarnaast natuurlijk tappen en afwas-

sen op de opendeurdag en Zuiderzinnen, helpen met het toneel ... ik doe dat niet zozeer omdat het verwacht wordt, maar omdat ik dat graag doe.

Zo hebben we eens met drie moeders handwerk gegeven bij een meester die dat echt niet zag zitten (er was toen nog geen handwerkklas).

Ik neem die engagementen op om dicht bij de school van de kinderen te zijn, om extra voeling te hebben. En natuurlijk ook om terug te geven want de school geeft veel. Ze is goud waard.

Ik zit nu in de ouderraad voor de zevende klas. Daar geniet ik enorm van: het is een plek waar alles bijeenkomt, wat er leeft, de pijnpunten, de kracht ... De ouderraad kan ook een factor zijn die de stabiliteit bewaart tussen al die woelige baren van de verschillende geledingen van de school.

Het engagement gaat met ups and downs, dat is heel normaal. Het is ook goed dat je dit in fases kunt doen, zeker als je meerdere kinderen hebt. Het is niet omdat je een engagement oppakt dat je er daar

voor de rest van de schooltijd aan vasthangt. Ik ben ook een tijdje 'uit' geweest om dan weer terug te komen. Met drie kinderen kun je niet de hele schoolcarrière alles geven.

Om de school levensvatbaar te houden met de manier waarop gewerkt wordt is een bijdrage van 100,- euro per kind nodig (145,- voor meerdere kinderen). Wat vind je hiervan?

Ik vind dat normaal. Bovendien is er altijd ruimte om te bespreken. Ik herinner mij nog bij ons Emma, toen ze maar drie halve dagen per week naar school ging, dat die richtprijs toen werd aangepast. Later hebben we natuurlijk de volledige richtprijs betaald. Ondertussen betalen wij al jaren hetzelfde bedrag. Dat is nog nooit geïndexeerd geweest.

Het materiële dat de kinderen krijgen, moeten wij nooit rechtstreeks betalen, maar verder hoeft ik geen verantwoording van de financiën. Ik heb niet de drang om te weten waar het geld naartoe gaat. Ik heb er alle vertrouwen in dat het goed besteed wordt.

IK BEN JO VAN HERCK, en ik ben sinds de eerste klas van mijn zoon, nu tien jaar geleden, verbonden aan deze school..

Welk engagement neem je op en waarom?

In de ouderraad vertegenwoordig ik de tiende klas, ook ben ik verslaggever van de maandelijkse vergaderingen.

Deze ouderraad is belangrijk omdat hier alle geleidingen van de school vertegenwoordigd zijn. Ze brengen een kort verslag van hun activiteiten en plannen. En dat zijn er nogal wat: directie, pedagogische colleges, raad van bestuur, diverse werk- en mandaatgroepen, en bovendien is iedere klas vertegenwoordigd: de kleuterklassen van de Transvaal- en Volksstraat, de lagere en middelbare school. Zo hou ik als ouder van een tiendeklasser toch voeling met wat er leeft in de lagere klassen, en dat blijft boeiend en belangrijk.

Verder ben ik klaspenningmeester van deze tiende klas, en neem de coördinatie op mij van de penningmeestergroep.

Deze laatste taak bestaat uit twee delen: in de eerste plaats de ouderbijdragen verwerken in een database en maandelijks rapporten versturen naar de klaspenningmeesters. Dat vraagt vooral aan het begin van een schooljaar veel werk. Daarnaast deze penningmeestergroep motiveren, nieuwe vrijwilligers aantrekken, af en

toe een vergadering beleggen, en feedback geven aan de raad van bestuur (via de mandaatgroep financiën). Dat tweede aspect wordt echter nu wat lastig wegens te drukke beroepsbezigheden, en ik heb te kennen gegeven dat daarvoor iemand anders moet gezocht worden.

Waarom die penningmeestertaken? Het is zeker geen dankbaar werk, af en toe moeten gezinnen gecontacteerd worden in verband met hun financieel engagement. Bovendien gebeurt het meeste werk aan de computer en is dat minder zichtbaar dan bijvoorbeeld het coördineren van feesten, concerten of open deurdagen. Maar daarvoor heb ik zelf gekozen, ieder doet waar hij best in is en het is nu eenmaal noodzakelijk werk.

Om de school levensvatbaar te houden met de manier waarop gewerkt wordt, is 100 euro per kind per maand nodig (145 euro indien meerdere kinderen). Wat vind je hiervan?

Ik heb hier een dubbel gevoel bij. Voor een aantal gezinnen zijn de streefbedragen echt niet haalbaar. Daar staat tegenover dat de bedragen al tien jaar niet gewijzigd zijn, dat de noden van de school echt wel reëel zijn, en dat de bijdrage van een aantal gezinnen naar mijn mening toch maar magertjes is. Legt men wel de juiste prioriteiten?

Kort gezegd verwacht onze school van de ouders twee investeringen: in geld en in tijd. Ouderbijdragen zijn net als andere hulp vrijwillig en dus niet afdwingbaar. Maar ik vind dat iedereen de plicht heeft om geïnteresseerd te zijn in de opvoeding van zijn/haar kind. Dat is dus wél een ver"plicht"ing. Bijgevolg mag men verwachten dat ouders naar info- en ouderavonden en opendeurdagen komen. En daar leert men niet alleen het prachtige pedagogische project van de school kennen, maar ook de inzet van andere ouders én de noden van de school. Dus is er geen excuus om zich aan het engagement te onttrekken, en dat geldt voor iedereen: rijk of arm, gelukkig gehuwd of gescheiden, druk of weinig bezet ...

IK BEN PETRA, mama van Billy (derde klas) en Joe (kleuterschool de Hazelaar)

Welk engagement neem jij op en waarom?

„Ik heb geen vaste taak op mij genomen, maar omdat ik niet werk, heb ik de kans om me te engageren voor veel verschillende dingen. Mee op schooluitstap gaan, mee gaan schaatsen, gaan zwemmen,...

Ik vind het leuk om de kinderen bezig te zien op school, hoe ze met elkaar omgaan, wat er leeft. Door mee te gaan met de klas, leer ik ook de andere kinderen uit hun klas kennen en weet ik over wie Billy en Joe het hebben, als ze enthousiaste verhalen vertellen over hun vriendjes. Mijn kinderen vinden het zalig dat ik er op zulke momenten bij ben, maar wie weet hoe lang ze dat nog leuk vinden? Er komt vast wel een moment waarop ze liever niet meer hebben dat ik zo goed weet waar ze mee bezig zijn en zeggen: „Weet je wat, mama? Blijf maar thuis!“ (lacht).“

Wat vind jij van de ouderbijdrage?

„Eerlijk gezegd vind ik de ouderbijdrage iets heel dubbelzinnig, heel onduidelijk ook, omdat er altijd gesproken wordt over een ‚gift‘.

Het wordt ook moeilijk om de grens te trekken, merk ik. Want moeten de kinderen nu zélf hun ijsje betalen op een uitstap en geld meebrengen voor de soep als alle ouders ook al schoolgeld betalen? Je merkt het, stof der discussie!“

Deze tekst werd geschreven in 2007 door Klaartje Macken, echtgenote van Spank Moons.

Inmiddels zijn wij 4 jaar verder en is Zino aangeland in de 12e klas...

DANK AAN ALLEN

Als je 4 kinderen hebt die alle vier vanaf de kleuterschool op onze school gezeten, geluisterd, gelopen, gelachen, gewerkt hebben, en er zijn van die vier kinderen twee kinderen afgestudeerd...ben je dan half weg?

Als je naar het tijdsverloop kijkt, in elk geval niet: meer dan 17 jaar voorbij, en, met de jongste twee kinderen, als alles normaal verloopt, nog vier jaar te beleven. Dat geeft te denken, die getallen.

De voorbije zomer heb ik dikwijls zitten denken aan onze school, en wat zij voor ons en onze kinderen betekent. Ik zag veel evenementen, feesten, moeilijke momenten voor de kinderen, glansmomenten van de kinderen... maar wat ik vooral zag waren gezichten. Zo veel gezichten van zo veel verschillende mensen, allemaal anders van karakter en achtergrond.

Na al die jaren hier op school, kan het niet anders of je leert enorm veel mensen kennen, en al die mensen samen vullen een korf van herinneringen met alle kleuren van de regenboog.

Natuurlijk springen de gezichten die je elke keer weer zag als er moest gewerkt worden, onmiddellijk voor het voetlicht van je geheugen. Gezichten van mensen waar de school veel aan te danken heeft, en die door de loop van de jaren, steeds wisselen.

Maar als ik mijn geheugen verder aftast, komt er nog zo veel meer te voorschijn, gezichten in de schemerzone, nu en dan belicht, maar daarom niet minder mooi.

En zo zijn ze deze zomer allemaal voor mijn geestesoog voorbij gekomen, al die ouders die gedurende die 17 jaren deel uitmaakten van onze school.

Zo waren er ouders die pas in de school belandden na een lange zoektocht die vol moeilijkheden was geweest. Ik zou durven zeggen dat zij samen met hun kinderen kwamen "genezen" in deze school. Dikwijls gebeurde het dat je deze mensen pas na lang wennen zag verschijnen bij gezamenlijke activiteiten.

Of zo waren er ouders die sociaal niet zo sterk in hun schoenen stonden; gesloten mensen, overgevoelig dikwijls. Soms gebeurde het dat deze mensen, in stilte, buiten het licht van de schijnwerpers, op een prachtige manier hun waardering uitten voor de leraars van hun kinderen, en deze zo een hart onder de riem staken.

Of zo waren er ouders die een zwaar familieleven hadden, met de zorg voor zieke ouders bvb. of soms met gezinsproblemen. Mensen die net de kracht hadden om naast die zaken hun kinderen goed op te vangen, meer niet.

Dikwijls zag je zulke mensen opbloeien als ze op een feestelijke gelegenheid op school iets konden komen drinken, in de wetenschap dat intussen hun kinderen blij en veilig konden rondlopen.

Of zo waren er ouders, die in een periode van hun leven zaten, dat ze op hun werk iets wilden waarmaken en zich daar volledig voor inzetten.

Deze mensen zag je niet veel komen, maar dikwijls waren ze zo blij met de evolutie van hun kinderen in deze school, dat zij geweldige reclame maakten en er zo voor zorgden dat er weer een instroom op gang kwam van nieuwe kinderen, wat goed was voor het leerlingenaantal uiteraard, maar waardoor er ook nieuwe ouders bijkwamen, die op hun beurt weer een andere inzet hadden.

Soms waren er ook ouders waar je geen hoogte van kreeg, waar ook over geroddeld werd dat zij “profiteerden” van de school, omdat je ze nooit zag...wie zal het zeggen ? Het is zo moeilijk om de situatie van een ander juist in te schatten...

Er waren ook kinderen, die duidelijk ongelooflijk op hun plaats waren hier op school, maar waar je de indruk van kreeg dat hun ouders compleet niet betrokken waren. Waarom, daar had je het raden naar, maar dikwijls waren juist deze kinderen een fantastische meerwaarde in een klassengroep.

En er waren, om de cirkel weer rond te maken, ouders die hard werkten voor de school, telkens weer, zoals die er nu ook zijn. Zij verdienden en verdienen dan ook alle waardering en lof voor hun onverdroten inzet.

Als we er in kunnen slagen om dit zo voort te zetten binnen onze school, deze verscheidenheid die getolereerd wordt, de mogelijkheid om “anders” te zijn, zonder een “wij-zij”-polarisatie, dan geven we volgens mij onze kinderen een uiterst waardevol denkpatroon mee, dat ze, vrees ik, in onze maatschappij te weinig zullen tegenkomen : de verdraagzaamheid die weet dat er 1001 redenen kunnen zijn waarom iemand is zoals hij is en doet zoals hij doet, en de empathie die maakt dat er begrip kan ontstaan voor die andere.

En daar zou ik graag nog een hoopvolle gedachte aan willen koppelen : dat elke mens altijd weer kan evolueren en groeien, als hij daartoe de kans krijgt in rust en appreciatie.

Met dank aan allen die deze school vormen, zonder enige uitzondering, alle leraars, iedereen van de administratie, alle personeel, alle ouders, en” last but not least” : alle kinderen.

Want wij allen samen zijn het veelkleurig weefsel dat steeds verandert en groeit.

Klaartje Macken – oktober 2007

Mama van Lily, Jago, Romy en Zino Moons.

Apotheek Sollie

Kasteelpleinstraat 24
2000 Antwerpen

Open van maandag t/m vrijdag
9.00 – 12.30 en 14.00 – 18.30

www.apsollie.be

Brabo Technics

W
A
R
M
T
E
P
O
M
P

Zonnepanelen + warmtepomp
= **GRATIS** koelen en verwarmen

Z
O
N
N
E
P
A
N
E
L
E
N

Totaal concept voor plaatsing
zonnepanelen

Eigen installatiedienst

Hoog kwalitatieve Europese merken

Gratis en vrijblijvend offerte en advies bij u thuis

uw contactpersoon Erik Keppens
Vlaamse Kaai 89 Antwerpen - tel 03/247.89.12 - fax 03/247.89.89
www.brabotechnics.be - erik.keppens@braboimmo.be

ABS

KOPIEERCENTRUM

- printen in kleur tot formaat A0
 - inbinden
 - inktpatronen
 - en nog veel meer ...

meer inlichtingen?

03/216 98 99

abskopie@skynet.be ● www.abskopie.be

Amerikalei 91, ● 2000 Antwerpen